CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

Turle mândre şi semeţe se-nşurubă spre zenit
Ctitorie de legendă peste timp în infinit
Prin Manole mare meşter, mânat de jertfa de sine
Trupul Anei naşte mitul prin profetica zidire.

(fotografie şi versuri Alexandru Oprea)

IULIE 2020

CUVÂNTUL ARGEŞEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare la fiecare două luni.

Anul II - Nr. 4 (14) 2020 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

„Pentru a exista trebuie să fii văzut"

Managementul redacţional

-REDACTOR-ŞEF – *NICOLAE COSMESCU*

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- COORDONATORI DE RUBRICI:

„ÎNDEMNURI" – *CRISTINA ONOFRE*
„INVITAȚII EDIȚIEI"– *ALEXANDRU BOROIU*
„TINERE SCÂNTEI" – *MARIUS IONESCU*

- PUNERE ÎN PAGINĂ – *NICOLAE COSMESCU*
- CORECTURA – *VASILE GHIȚESCU*
- RELAȚIA CU PRESA – *PUŞA CHIRIȚĂ*

Adresa redacţiei:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor argeșean, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Adrian Mitroi

N I M I C

În după-amiaza zilei care avea cerul bulversat de buluceala norilor plumburii, priveam albatroșii cum planau lin, pe vânt, aproape fără să bată din aripile largi. Se învârteau pe deasupra acoperișurilor, în căutare de locuri propice pentru construirea unor cuiburi noi. Mai mult ca sigur că ei nu aveau habar, din păcate, de noul plan guvernamental denumit generic „Prima casă”. Din când în când, la intervale neregulate, scoteau câte un sunet sau țipăt ce semăna izbitor cu un vaiet de durere, sau cu un râs sarcastic, forțat, mefistofelic. Or fi având ei ceva regrete, suferințe sau, pur și simplu, râd de noi?

Vântul a început să bată mai cu simț de răspundere, mișcând, spasmodic, crengile sub formă de gheare lungi, crengi pe care copacii încă nu reușiseră să le înfrunzească, deoarece nu se treziseră la viață. M-am uitat mai atent și am observat că se iscase o burniță ușoară, parșivă, prelungită, total neplăcută pentru ciorile ce stăteau zgribulite pe antenele comune, nefuncționale de ani buni, ale blocurilor și pe cablurile ce leagă terasele între ele, cabluri care nu știu la ce folosesc, dar iată că mai folosesc, totuși, la ceva! Ciorile croncăneau pe limba lor, sacadat, tare, de parcă ar fi fost angajate într-o ceartă perpetuă. La un moment dat, ca la un semnal de start, acestea s-au ridicat și au format un stol imens care zbura bezmetic încolo și încoace, exprimându-și răspicat, la unison, dezaprobarea față de iarna ce parcă nu mai voia să ne părăsească, ba chiar dădea impresia că dorea să revină cu toată puterea pe meleagurile noastre.

Câteodată, soarele se întrevedea printre norii amenințători, preț de câteva secunde, demonstrându-ne că încă își urmează mai de voie, mai de nevoie, ruta și rutina lui cotidiană. Când, oare, se va plictisi? Pe suprafața sa, activitățile explozive, dar nu cele teroriste, se aflau în plină desfășurare, invadând cu energia lor milioane de kilometri de spațiu.

De vreo două minute mă lupt cu o musculiță din specia Nesimțita ordinaria, care tot încearcă să mă enerveze cu bâzâitul său insistent și acut, bâzâit produs de aripioare în timpul survolului. Insistă în a-și face, din mâna mea, pistă de aterizare și decolare. Nu înțeleg sub nicio formă ce dorește de la mine. Nu se exprimă în limba mea maternă, iar eu nu mă pot exprima în bâzâitul ei insectigen. Deoarece ne desparte o mare crevasă biologico-etnico-culturală, fapt care cauzează, între noi, serioase lacune de comunicare, ca și imposibilitatea de a empatiza în vreun fel, mai mult ca sigur că și ea și eu ne comportăm ca niște rasiști de ocazie (amatori, deh...!).

Din când în când, vechiul meu frigider, plictisit probabil de executarea, pe durata a mai multor ani, a aceluiași ciclu de funcționare pe care îl repetă până la obsesie, rupe monotonia săracă în decibeli, cu un mic declic ce apare la startarea și stoparea motorului din dotarea personală. Această acțiune este în cârdășie cu contorul de curent al cărui led roșu se aprinde intermitent, la un anumit interval stabilit numai după normativele legale, de către specialistul care l-a calibrat. Ciudat este că eu nu dețin nicio informație precisă despre acel interval, chiar dacă ledul respectiv se aprinde pe banii mei. Din apartamentele vecine se aude o gamă largă de zgomote în surdină, zgomote care mă capacitează în a-mi ciuli urechile (cum o mai veni și asta?) și a deveni extrem de receptiv, prin folosirea, în regim de atenție maximă, a propriului aparat auditiv. Fenomenul acesta este caracteristic tuturor ființelor ce posedă simțul auzului, chiar dacă este mai mult sau mai puțin dezvoltat. Dacă zgomotele sunt clare, concrete, ușor decelabile, nu prea luăm aminte la ele, ci le considerăm ca făcând parte din curcubeul zgomotelor ambientale normale. Dacă înregistrăm ceva șoapte, zgomote înfundate, incoerente, fragmentate, onomatopeice, imediat reacționăm de parcă s-ar fi dat alarma antiaeriană. Exact în această clipă mi-am adus aminte că am o datorie către un

prieten, datorie de care mi-am mai adus aminte de vreo douăzeci de ori. Nu știu din ce cauză îmi aduc aminte de asta numai când prietenul meu nu este prin preajmă.

Bateria (câte omonime găsești pentru cuvântul acesta!) chiuvetei de la bucătărie pică, provocându-mi mici pierderi economice, dar mari căderi nervoase. Totuși, prefer să-mi zbârnâie nervii precum coardele chitarii decât să-mi cheltui banii pe serviciile mediocre ale unui așa numit „meșter instalator”, a cărui manoperă, plătită cu vârf și îndesat, mai durează doar cinci minute după ce a părăsit locul faptei. Adevărul este că și la psihiatru tot ar trebui să plătesc. Așa că, în oricare din cele două situații tot eu sunt cel care plătește (pierde), ca turcul. Am observat că îmi lipsește un nasture de la cămașa pe care sunt nevoit să o îmbrac necălcată. Nu am reușit să remediez problemele în timp util deoarece, din cauza grabei generale, am încercat să calc nasturele și să cos cămașa!? Mașina de spălat vase a început să-și exercite atribuțiunile de serviciu, conform programului prestabilit de producător, dar elicele se mai înțepenesc din când în când. Drept rezultat, majoritatea blidelor din interior vor trebui respălate cu mâna, sau reintroduse în mașină, caz în care există riscul de a le scoate din ea tot murdare. Magnifică invenție! Cred că, după mașina de spălat rufe, cea de spălat vase este a doua ca importanță în fieful unei gospodine ce face parte, cu un succes răsunător, din liga amatoarelor. Într-o discuție convențională, de socializare, în care a venit vorba, așa, în treacăt și despre mașina cu pricina, una dintre reprezentantele de vază ale ligii amintite mai sus, chiar m-a întrebat: „Dar cum face stoarcerea, la câte turații?”. Era să-i spun că la turația la care vorbește ea când debitează prostii, dar m-am abținut. M-am autofelicitat pentru această opțiune fiindcă, după numai cinci minute, am aflat că cea cu care abia stătusem la taclale este soția noului director al societății în care, cu onor, îmi desfășor activitatea profesională.

Rufele, puse pe suportul special, se desică încet, încet..., ca fructele puse la deshidratat, dar nu au o destinație identică cu acestea. Acumulatorul de la lap-top se încarcă, acumulatorul de la telefonul mobil se descarcă. Pe ele scrie clar că nu ai voie să le arunci la gunoi, dar aceste înscrisuri nu au nici cea mai mică valoare pentru români. Problema eliminării acumulatorilor și bateriilor din gunoiul autohton ar putea fi rezolvată doar de producător, prin amplasarea în interiorul acestora a unor mici încărcături de explozibil care să le provoace autodistrugerea, dar numai după ce au fost eliminate (dacă este posibil). Iată o idee pe care ar trebui să o brevetez! Acele ceasornicelor se mișcă în ritmul stabilit de dinainte de apariția omului pe Terra, chiar dacă săpăturile arheologice care au relevat trecutele vremuri au demonstrat, fără drept de tăgadă, că strămoșii noștri nu posedau ceasuri cu afișaj analog (probabil că nici din cele electronice). Noi digerăm mâncarea și o transformăm în energie. În fiecare secundă se nasc și mor mii de oameni. Apa se evaporă și se condensează tot timpul. Curentul electric circulă prin conductorii care ar trebui să fie fabricaţi din cupru, dar sunt din aluminiu. Acesta circulă, pe bani, așa cum l-au învățat Faraday, Tessla și Edison, cu toate că, în onor timpurile actuale, de glorie, circulația este liberă (vezi spațiul Schengen). Lumina încă se mișcă rectiliniu și tot cu viteza pe care o folosește de la facerea lumii încoace. Planetele, stelele, asteroizii, meteoriții și toate gunoaiele produse de noi zburdă prin spațiu, depărtându-se unele de altele. Sper că fac asta nu din cauza invidiei reciproce... Dacă ai răbdare să aștepți câteva milioane de ani, pentru a putea face comparație, vei observa că totul curge, totul se mișcă...

Și totuși, dacă mă vei întreba ce se întâmplă, îți voi răspunde plin de spleen (plictis): „Ce să se întâmple, NIMIC!”.

Al.Florin Țene

Preşedintele național al L.S.R.

Conceptul de judecată în logica lui Aristotel

Construirea sistematică a logicii lui Aristotel este primul sistem complet de logică, în înțelesul că toate sensurile pe care le descoperim în această disciplină, au fost puse de către Aristotel, filozoful care a rezolvat într-un fel această problemă. Din acest punct de vedere precizarea o face Kant, când spune că, de la Aristotel, logica n-a mai făcut niciun pas și că nici n-ar fi putut să facă. Afirmația aceasta este falsă din punct de vedere al conținutului de adevăruri al logicii ca știință, dar este valabilă din punct de vedere al sistematicii logice.

Despre logica lui Aristotel, se spun însă, anumite lucruri care nu sunt întotdeauna exacte. Primul este afirmația lui Kant. Aceasta nu poate fi exactă, pentru motivul că nu există sisteme definitive în nicio știință omenească, necum în logică, o preocupare a spiritului omenesc. O altă afirmație care s-a făcut în legătură cu logica lui Aristotel, este că filosoful acesta grec ne-a dat un sistem de logică *formală*.

Aristotel definește logica drept un fel de știință a demonstrației.Ceea ce urmăreșteAristotel în logică este drumul univoc și sigur înspre adevăr; este vechea problemă socratică, ce se continuă încă. Aristotel este cuprins în reacțiunea împotriva sofiștilor, care relativizează adevărul, pentru a-l transforma într-o idee subiectivă, într-o problemă indiferentă.

Dacă luăm ca centrul logicii aristotelice adevărul și stăpânirea adevărului, această logică trebuie să fie o știință a demonstrației adevărului. El pune de fapt problema pe ambele laturi, latura psihologică a certitudinii, și latura logică, după cum înțelege el adevărul.

Conceptul de existență la Aristotel nu este din realitate, adică nu ontologic se pune pentru el problema conceptului. Conceptul nu are o existență în realitate, dar o existență care închide două elemente deosebite: el spune unui element „formă”, celuilalt „materie”. Însă, nici una dintre acestea nu sunt concepte, fiindcă acesta are o existență, dar nu înțeles ontologic, unitar și definitiv.

Întotdeauna când este vorba de materie, în Aristotel, el vorbește de formă și de materie. Dacă înțelegem prin materie ceva concret, pipăibil, cum se zice în greacă,: Hyle, atunci ar trebuie să deducem că orice existență care poate să fie gândită trebue să conțină materie. Conceptul nu mai este pentru Aristotel o realitate care depășește și forma și materia, în înțelesul că nu există, ca materie, în pipăibil, ci o realitate care sintetizează forma și materia după o logică specială.

Ceea ce este interesant, pentru întreaga sistematică logică a lui Aristotel, este că el grupează toate considerațiile sale în jurul conceptului. Conceptul pentru Aristotel este în primul rând ceva despre care se poate afirma ceva, nu un lucru precis, nici nu are un nume propriu zis, adică nu are definiție care să-i creeze o realitate, măcar o imagine; pentru Aristotel conceptual este *ceva*. Pentru filozoful grec conceptul are o existență, dar nu cu înțeles ontologic, unitar și definitiv. Acest *ceva* îndeplinește o funcție ce polarizează evenimente din realitate, are calitatea de a avea calități. Există în teoria aristotelică doi poli, doi termeni ai judecății, subiectul, suportul judecății, și predicatul, calitatea subiectului, ceea ce se poate afirma despre subiect, calitatea în înțelesul cel mai larg al cuvântului. Exemplu, „becul luminează” sau „cartea este albă”, sunt fără îndoială judecăți. Caracterul lor este că cea dintâi afirmă ceva despre bec, becul face ceva, îndeplinește o funcție oarecare, cea de a doua afirmă o culoare a cărții; „luminează” converge în spre bec, „este albă“ converge înspre carte. Deci becul și cartea, acestea sunt elementele pe care se bazează judecata, după Aristotel.

Pentru acesta totul se reducea la lucruri, la existența cu caracter substanțial, de aceea făcea ca toate calitățile să se centreze asupra lucrurilor. Subiectul este corespondentul substanței din metafizică.

Aristotel este un filozof al logicii și al teoriei raționamentului.

Vasile Ghițescu

ALEXANDRU MACEDONSKI (1854 – 1920) – un veac de la trecerea Styx – ului

Poetul Al. Macedonski a avut o structură aparte în rândul scriitorilor din istoria literaturii române. George Călinescu în a sa monumentală „Istorie a literaturii române de la origini până în prezent” (1941) îi acordă pagini multe şi cu o analiză foarte pătrunzătoare. La un moment dat citează şase din versurile sale cu caracter profetic (care sunt, de fapt, un epitaf):

„Dar când patru generaţii peste moartea mea vor trece,
Când voi fi de- UN VEAC aproape OASE şi CENUŞE RECE ,
Va suna şi pentru mine al dreptăţei ceas deplin
Şi-al meu nume, printre veacuri, înălţându-se senin
Va-nfiera ca o stigmată neghiobia duşmănească,
Cât vor fi în lume inimi şi o lume românească…”

Ca să fie înţelese mai bine aceste versuri ale sale, să reamintim contextul istoric în care se derulează istoria literară.

În 1883 se petrecea accidentul cu boala lui Mihai Eminescu. C.A. Rossetti, prin ziarul „Românul”, şi-a exprimat mâhnirea pentru acest accident ireparabil.

În acest cor al unei decenţe onorabile, s-a produs o disonanţă: Macedonski a publicat o epigramă :

„Un X, pretins poet, acum
S-a dus pe cel mai jalnic drum.
L-aş plânge, dacă-n balamuc
Destinul său n-ar fi mai bun;
Căci pâna ieri a fost năuc
Şi nu e azi decât nebun !”

Această pretinsă epigramă dovedeşte o sălbăticie grozavă! Pe atunci Macedonski avea 29 de ani şi activa de peste zece ani în literatura română. Apăruse cu două volume înaintea lui Eminescu, dar nu-şi găsise încă timbrul lui specific. Între cei doi poeţi exista o duşmănie mai veche. Macedonski fusese atacat când era subprefect în Basarabia, iar ziarul „Timpul” îl acuzase de delapidare.

Macedonski nu l-a iertat pe Eminescu şi i-a făcut această epigramă, dar a plătit-o ulterior foarte scump. A doua zi după apariţia epigramei, mulţi s-au retras de la cenaclul său „Literatorul”. În jurul lui Al. Macedonski se crease un vid.

În această situaţie, Macedonski pleacă în Franţa şi Belgia, lucrând la revista „La Wallonie”. În cadrul acestei reviste, el devine poet bilingv (în franceză si română – 1885) şi scrie versuri libere dedicate unor monumente din judeţul Mehedinţi. Se ştie că în tehnica prozodiei există versul obişnuit (clasic), versul alb si versul liber. Versul alb nu are rimă. Versul liber are rimă, însă dimensiunea versurilor nu se mai face pe unităţi metrice egale. Prin vers liber poezia capătă mai multă libertate în mişcare, scapă de corset. Dar această libertate e o capcană a facilităţii.

Macedonski era încă un poet neformat la 1883 – anul bolii lui Eminescu, dar se considera cel mai mare poet al ţării, era de o megalomanie extraordinară.

Când şi-a publicat volumul „Cartea de aur”, face o prefaţă semnată „Un discipol”, dar acest discipol era el însuşi! Impresionează enormele aprecieri pe care şi le face singur. Avea despre el o părere stralucită. În paranteză fie spus, fiecare poet român e vanitos. Dar la Macedonski, vanitatea atingea limitele maxime.

Desigur, nu trebuie să rămânem cu o imagine caricaturală a lui Al. Macedonski. Interesant este că acest om extrem de orgolios era un soţ iubitor şi un părinte sentimental. A avut cinci copii (patru băieţi şi o fată).

Poezia lui Macedonski era citadină, urbană, punând accent pe senzaţiile civilizaţiei şi ale artei.Versurile lui Macedonski apelează mai mult la simţuri, el având o ureche foarte rafinată şi a dat versurilor cadenţe vrăjite. Spre sfârşitul vieţii, el se stabileşte la forma fixă a poeziei: rondelul. Exemplificăm cu „Rondelul crinilor”: „În crini e beţia cea rară:/ Sunt albi, delicaţi, subţiratici/ Potirele lor au fanatici/ Argint din a soarelui pară./ Deşi, când atinşi sunt de vară,/ Mor pâlcuri, sau mor singuratici,/ În crini e beţia cea rara :/ Sunt albi, delicaţi, subţiratici.” Refrenele, leit – motivele, sunt făcute pentru efect.

Crinul este floarea purităţii. Dar poetul simbolist compară parfumul îmbătător al crinului cu beţia pe care ţi-o dă un alcool.

Suferinţele lui Al. Macedonski s-au concretizat în cele cinci „Nopţi”, cea mai importantă rămânând „Noaptea de decemvrie”, unde eroul este Emirul care, în drumul său către Mecca, se prăbuşeste când era foarte aproape, deoarece a încercat sa înfrunte drumul drept!

Din volumele lui de proză, singurul remarcabil este „Cartea de aur” (1902). Romanul „Thalassa” (Marea) are un erotism exagerat.

Ca şi în celelalte materiale publicate de mine, rândurile de faţă se vor un îndemn la lectură.

Referitor la tehnica prozodică a poetului, putem remarca faptul ca epitetul argintos intră foarte mult în şcoala instrumentalistă a lui Macedonski (ca şi la Eminescu : „Argint e pe ape şi aur în aer ”/). Albul imaculat al argintului este un element tonifiant, calm, liniştitor.

Poezia, în general, are şi rafinament de formă, dar trebuie să aibă şi conţinut sufletesc (mesajul).

La Al. Macedonski există o tematică a marii poezii, chiar şi atunci când el cochetează cu rafinamentele formale. Versurile „Flori de-argint albesc în cerul/ Unui trai întunecat”, pot fi puse ca motto la întreaga sa operă, dar se potrivesc foarte bine si acum, dupa un veac, în anul 2020, când efectele pandemiei cu noul corona virus – COVID 19, le simţim toţi locuitorii Terrei.

Cristina Onofre

Alias Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Cristina Onofre. O experiență de percepție

S-a întâmplat să primesc în același timp cinci volume de poezie ale Cristinei Onofre. Am avut astfel o lectură cronologică, rareori posibilă pentru scriitorii actuali. Însoțită de aprecierile reci – adică obiective – ale unor critici de renume precum Eugen Simion și Cornel Ungureanu, la care se adaugă mulți alți critici recunoscuți, o autoare premiată deja în România și în Franța, iată că mă aflu în fața unei poete pe care deja se mizează, și asta, între altele, pentru că dispune de o poetică implicită, vizibilă exact în schimbarea sau desfășurarea unor „variabile”. În ***Poeme din țara scaunului cu trei picioare,*** poemele sunt dedicate obiectelor tradiționale, caselor, oamenilor, practic satului vechi românesc cu arta și arhitectura lemnului în puternica expresivitate ce amintește de Brâncuși. Cartea este dublată de imagini alb negru cu obiectele despre care se vorbește în maniera percepției descoperite: „Adeseori/ lemnul morilor de apă/ lasă în urmă râul, / se-nalță până la cer/ rostogolind mai întâi norii, / apoi cerurile toate...”. Vedem aici un fel de formulă personală de scriitură practicată conștient și consecvent. Iată un alt exemplu: „Atunci când torceau,/ femeile/ trăgeau pe deget un fir/ din pânza de păianjen a asfințitului, / un fir subțire, / împletit cu o liniștită rază a lunii,/ o rază ce cădea mereu/ pe furcă, / pe ochi,/ pe ceara harnică/ a degetelor lor.” (*Din pânza de păianjen*).

Nina Vasile
Poetă, profesor de filozofie, critic literar

Poemele publicate în revistă fac parte din volumul „Poeme din ţara scaunului cu trei picioare’’

Toate sunt la locul lor

Fiecare scăunel cu trei picioare,
oalele de lut afumate,
uşiţa pisicii, firida sobei, prispa,
mirosul lânii şi al lutului,
leagănul sub formă de copaie
atârnând de grindă.
Toate sunt la locul lor şi acum,
în căsuţa aceea,
stând cuminţi,
asemenea unor seminţe
ale unui suflet mare
care mereu e-n Cer,
mereu e pe Pământ.

Lingura

Am o amintire de când eram copil.
O amintire despre o lingură.
O lingură care stătea mereu în acelaşi loc.
Nu cobora nici în ciorbă,
nici nu amesteca mămăliga,
ea veghea la toate cele gospodăreşti
stând pe un raft aflat deasupra sobei.
Într-o zi
aveam să văd cum o lumină
pica abia atingând-o,
luminând-o, parcă, numai pe ea.
Am putut vedea atunci
pentru prima dată
finele-i încrustături
ce descriau o mulţime de lumi
în cele mai limpezi forme
văzute vreodată de mine.
Acum, absenţa ei,
este prietena mea.

Învârtindu-mă atât de uşor

De la fusul bunicii am învăţat să dansez
învârtindu-mă atât de uşor,
parcă din caierul ei
de unde au pornit toate visele mele,

cutreierând pământul întreg,
asemeni unor repezi şi neaşteptate ploi...

Răsărit

Soarele răsare dintre căpiţe
pline de fuioare de fluturi
de-a lungul cărărilor.
Eu merg cu bunica
de-a lungul unui râu somnoros
căutând tămăduitoarele plante.

Câte o păstaie

Din când în când
câte o păstaie
suna pe prispa mătuşii Polina.
Prispa ei în tăcere cu floare,
unde cuibărită stăteam
la furat de lună plină.
Acolo, pe prispa casei,
unde, din când în când,
suna câte o păstaie.

Ierburi şi sfinţi

Ierburi şi sfinţi
ca argintul
mă însoţeau
dimineţile de iarnă,
ierburi şi sfinţi,
dimineţi de iarnă...

Animale greoaie

Ca o turmă de animale greoaie
ascunsele trupuri ale bătrânilor copaci
stau pe malul râului
aşteptând, parcă, în taină,
să se arunce în apele amurgului
pentru a străbate, târziu,
într-o altă taină
lunca râului,
păscând înaltele ierburi,
până în zori, când se întorceau,
obosiţi şi cuminţi
în turma de animale greoaie
a bătrânilor copaci
de pe marginea râului.

Fiinţa ciudată şi mare

Printre linguri, străchini şi oale
am descoperit într-o zi,
în bucătăria bunicii,
fiinţa ciudată şi mare
a unei copăi din lemn de plop.
Era iarnă.
În pântecul ei dospea coca.
Aroma ei liniştită
ajungea până la privirile înstelate
ale zăpezii de-afară.
Nu ştiu de ce, şi acum gândul la ea
îmi alungă fantasmele toate,
lăsându-mi în loc aroma aceea liniştită
şi privirile înstelate
ale zăpezii de-atunci.

Oala de lut

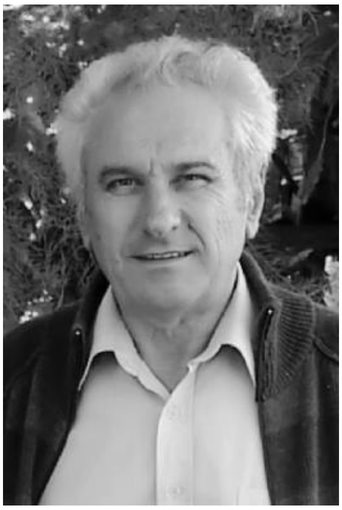
O oală de lut
pusă-ntr-un colţ al casei
mă povăţuieşte
şi acum.

O zână a locului

Străbunicul meu a trăit o vreme
într-un bordei săpat într-un bot de deal.
Mi s-a povestit că, într-o noapte
l-a trezit din somn
o linişte ce nu putea fi
decât a ciobului de lună
coborând în grădina lui.
Oamenii spun că o zână a locului
şi-ar fi înţepat talpa piciorului
în ascuţişul auriu al lunii
şi că ar fi sângerat în urma ei
flori ca nişte bănuţi argintii,
flori care pot fi văzute şi acum,
ducând din grădina străbunicului meu
spre pădurea din apropierea satului.

Nicolae Braniște

Membru al L.S.R.-Argeș

Descătușare

Pot îmbrățișa să dau căldură
Pot îmbrățișa să iau căldură
Simt sânii tăi, cu-aceeași măsură
Dornici de-o nouă aventură.

Sunt liber să dau îmbrățișare
Sunt liber să iau îmbrățișare
Urmez speranța care nu moare
Simt iubirea păstrată-n Care.

Depind de mine, nu de alții
Vreau să-mi îmbrățișez părinții
Am așteptat la candela crucii
Mi-e dor s-ating lemnul ulucii.

Liber m-aplec după o floare
Iubitei să-i dărui consolare
Privirea-i simt ca o chemare
Lipsită de simplă-mbrățișare.

Simt și sufletul descătușat
Respiră Duh din cerul înstelat
În casă închis, n-a mai umblat
După iubiri cu gust de păcat.

Miros de salcâm

A nins peste pădurea-nverzită
Miros de salcâm vine din deal
Floare albă din lumea adormită
Răsădită înremea lui Decebal.

Momeală de primenit timpuri
Îndurerate, în astă primă vară
Firavă alinare întru răstimpuri
Suflete amăgite de rază solară.

O boare astrală alină durerea
În petale scutură miros divin
Salcâmul din deal trimite iubirea
Stropi în dar de îndulcit puțin.

Buimac, a-nflorit salcâmul
Flori de mai zboară peste sat
În aer împrăștiind parfumul
Din ochi de timp înlăcrimat.

Pe ram se coc cireșele de mai
Din noua vrem imagini de copii
Care privesc cu ochii fără grai
La anotimp pe care-l vor irosi.

Nu pot să zbor, dar aș zbura
S-adun miros în fagurii de nai
Tot prin salcâmi aș colinda
După nectar cu gust de mai.

Bade, Ioane!

Ce mai faci, bade Ioane?
A uitat lumea de tine!
E-ntuneric la balcoane
Când te scoli să semeni pâine.

Întâmpini soare și ploaie
Tragi la brazde pe câmpii
Ari și semeni prin noroaie
Vestitor al primăverii.

Nimeni nu-ntreabă de tine
Dacă palmele-ți sunt vii
De ce-njuri să te simți bine
De ți se-neacă corăbii.

Nu mai știi când vine vara
Gândul tău unde-i plecat
De cu zori și până seara
Tot desculț te văd prin sat.

Aș vrea să mai stăm de vorbă
Să te odihnești puțin
Cât să guști și tu o ciorbă
Vieții tale să mă-nchin.

Pe câmp ai rămas străin
Singur lucrezi pe ogoare

Împlinești al tău destin
Țara, fără tine, moare!

Castanii din Trivale

Castanii-au înflorit neobservați
Nimeni nu le-a mai dat binețe
Petale-au scuturat nemângâiați
Pe lângă ei trecut-au ascunse fețe.

Bănci goale stau la umbra lor
Păcat de-a florilor splendoare
Singure candele în verde decor
În van pierdut-au albă culoare.

Pe-alei îndrăgostiți au așteptat
Să simtă mirosul florilor de mai
Parfumul să nu treacă neobservat
Că pe pământ, în mai, există rai.

În carantină, castanii din Trivale,
De nimeni observați, au înflorit.
Coroana aplecat-au la bănci goale,
Petale singure au dus în asfințit.

Acasă, de când e pământul Trivale
Mai bătrâni vor înflori peste un an
Parfum infinit îngemănat în petale
Veșnic vor rostogoli pe tobogan.

Visul iubirii

Încerc să te uit, nu se poate
Mi-apari printre altele toate
Pe cer strălucești între stele
Ești una dintre iubitele mele.

În vis mi-apari ieșind din mare
Din val, sirenă-ncântătoare
Învălui timpul etern din ler
Istovindu-mă cu-al tău mister.

După atâta timp, de ce revii
Dintre toate amintirile învii
În suflet răscolești ce-a fost duios
Patima iubirii cu râs frumos.

La braț pășim cât ține visul
Noaptea amintirilor e paradisul
În zori te-ai risipit răvășitoare
În zare dispari, rază de soare.

Noapte predestinată

Noaptea și-a înstelat bolta
Cu luminițe de festin
Să le privești îți vine pofta
Sunt infinitul tău divin.

Enigme tăcute le înconjoară
Pe hărți stelare-și au orbite
La rugăciune sosesc în seară
Până în zori să fie spovedite.

Pe bolta nopții oi rătăcite
Au drumul lor de maici sihastre
Doar cu priviri sunt răsplătite
Dimineți le pierd între astre.

Noaptea și-a înstelat bolta
Cu licurici gata să zboare
Fiecare unde-l duce soarta
În infinitul tăcut, la întâmplare.

Rătăcitor printre ispite
Un muritor cu nopți predestinate
În brațe le strâng, ca pe iubite
Vorbe am cu fiecare în parte.

Mi-e dor

Mi-e dorul agățat de o tulpină
Din vremea când eram copil
Neștiutor i-am scrijelit o inimă
Cândva, eram în luna lui april.

De-atunci, o mângâi pe floare
O strâng în brațe când mi-e dor
Sărutul ei de multe ori mă doare
Să fie a mea, nu-i chiar așa ușor.

La umbra ei a-ncărunțit gândul
Coroana-i înmugurește flori
O bat și ploi, o suflă vântul
Atingerea ei doar, îmi dă fiori.

Mi-e dorul înfășurat după ea
Ca o liană mă strânge până-n zori
Hipnotică, cu ochi de peruzea
E steaua mea din grădina cu flori.

Mi-e dor de seva dulce de tulpină
Cu gust amețitor de primăvară
Ascuns de hibernare-n rădăcină
Seara urcată-n sânii de fecioară.

Constantin Teodor Craifaleanu

Noaptea

Sub raza blândei Doamne
A bolţii înstelate,
Pustiu pare oraşul
Cu vechile-i palate,

Cu străzi care dorm tainic
În liniştea cea sfântă…
Nici fluturii nu zboară,
Nici greierii nu cântă,

Şi ceasurile parcă
Au încetat să bată
În turle de biserici,
Nici norii nu se-arată,

Nici câinii nu mai latră
Nici vântul nu adie…
O clipă-mi pare totul
Un strop de veşnicie…

Dar, ce e veşnicia?
E nemişcare mută,
E timp oprit în cale,
E viaţă nepierdută?

Doar tu, prea blândă Doamnă,
Tu mi-ai putea răspunde…
Dar, câte alte taine
Lumina ta ascunde?!

În munţi

În munţi, unde iarna-i mai lung
Şi cerul e mult mai aproape,
De unde natura-şi aruncă
Prinosul de lacrimi în ape,

În munţi, unde-i greu să se-ajungă
Că-s piedici diverse, -n etape,
De unde şi vântul te-alungă,
De parcă de tine nu-ncape,

Acolo, aproape de soare,
O rază-i ating, din picioare
Şi vântulu-i stau împotrivă.

Acolo-mi găsesc alinare
Când simt pe a timpului mare
Corabia vieţii-n derivă…

Zboară viaţa, zboară…

Treceam aşa, întâmplător
Pe o străduţă oarecare…
Priveam în jur nepăsător
La trecători şi trecătoare…

Şi, cum călcam din când în când
Pe câte-o frunză-ngălbenită,
Mă ducea gândul, vrând-nevrând,
Spre toamna ce pare grăbită

Şi-apoi spre iarna ce cu frig
Sufletu-mi umple de durere…
Mă stăpâneam cu greu să strig,
Dar, socoteală n-am cui cere.

Nu pot să-L cert pe Dumnezeu
C-atât de iute viaţa-mi zboară,
Când ştiu că pe strămoşul meu
Pe drept l-a dat din Rai afară.

De-aceea merg cu pas mărunt
Şi resemnat în continuare,
Cu ochii trişti, părul cărunt,
Albind din ce în ce mai tare,
Cu sufletul care mă doare…

Regretul

Regretul vine pe tăcute
Şi te cuprinde-ncetişor,
Regretul clipelor trecute,
Pierdute pentru viitor,

Regretul că a fost odată
Ceva, ce nu mai e de mult,
Ca o poveste fermecată,
Greu de-nţeles pentr-un adult,

Regretul că nu poţi întoarce
În veci de veci timpul-napoi,
Că firul vieţii nu se toarce
Şi îndărăt, cum am vrea noi.

Regretul pe tăcute vine
Dar, se transformă în surâs,
Rememorând clipe senine
Cu ochii-închişi, ca într-un vis…

Era o vreme...

Era o vreme când trăiam
Toți într-o blândă nepăsare...
Unii-njurau, alții visam
Iubiri din viața viitoare,

Unii modești, alții cu moț –
Se tot băgau mereu în față,
Unul cinstit, altul mai hoț –
Strângea cât alți o mie-n viață,

Unul urât, altul frumos,
Unul mai bun, altul mai rău,
Unu-n tramvai, altul pe jos,
Unul pe vârf, altul în hău,

Unul incult, altul citit,
Unul vânjos, altul firav,
Unul sătul, altul lihnit,
Unul fricos, altul mai brav,

Cu diferite profesiuni
Și meserii obișnuite −
Ori moștenite din străbuni,
Ori din acelea nou venite...

Ne întâlneam, ne-mbrățișam,
Ne strângeam mâna reciproc,
Mai povesteam, ne lamentam
Că suntem plini de nenoroc...

Mergeam prin parcuri sau pe străzi,
Ne mai opream la vreo terasă,
Beam două beri, sau două lăzi
Când ne simțeam cu punga groasă,

Mergeam la teatru, la concert,
Răsfoiam cărți prin librării,
Iarna mai beam câte-un vin fiert,
Ne mai spuneam și poezii...

Participam entuziaști
La Sfânta Slujbă de-Înviere,
Și ciocneam ouăle de Paști
Cu toată lumea, cu plăcere...

Ieșeam la picnic de-ntâi Mai
Înconjurați de mulți amici
Și-al nostru mioritic plai
Nu mirosea decât a mici...

Și-oricât de diferiți eram,
Cu-aceeași blândă nepăsare,
Visam, munceam sau ne distram
Și ne plângeam că-i rău sub Soare,

Că e prea cald, că e prea frig,
Că suntem prost conduși în toate...
Vedeam doar gaura-n covrig...
Azi – ne e dor de libertate

Și de-acea vreme când eram
De fapt, cu toții fericiți,
Dar, din păcate, *nu știam*...
Iar astăzi părem rătăciți...

De mâine, poate, ne-om trezi
Și vom privi în *alt* mod viața,
Având în fiecare zi
Un zâmbet larg pe toată fața!

Doruri din izolare

Mi-e dor de primăvara care
Ar fi trecut, cândva, pe-aici,
Cu cocărăi și cu urzici,
Când eu eram în izolare...

Mi-e dor de pomii ninși cu floare,
De liliac și de lalele
Care zâmbeau privirii mele,
Când *nu* eram în izolare...

Mi-e dor de câte o plimbare
Cu mulți prieteni le un loc
La munte, nu pe lângă bloc,
Unde eram în izolare...

Mi-e dor să stau întins la soare
Pe-o plajă cu nisipul fin,
Să-mi cânte valurile lin,
Nu pe balcon în izolare...

Mi-e dor de-o caldă-mbrățișare
Pe viu, a unui vechi amic,
Și căruia să pot să-i zic:
„Hai, c-am scăpat de izolare!"

Mi-e dor să merg în dar c-o floare
Pe la prieteni *mai* în vârstă,
A căror viață-i și mai tristă
De când au stat în izolare...

...Va fi posibil cândva, oare,
În viitoru-ndepărtat,
Fiind pe viață supărat,
Să spun: „Mi-e dor de izolare”?

Nu cred, deși mi-e frică tare,
Lumea fiind pe-un drum greșit,
Să n-ajung prea nemulțumit
Și să vreau *eu* în izolare!

Eminesciană

Din câți reci luceferi pe boltă-n seri suie,
Îmi pare că unul tânjește spre ape,
Purtând caldă lacrimă de-argint pe-a lui pleoape
Și multora aștri asemenea nu e.

El lunecă singur și caut-o cale
De-ntoarcere-n spațiul lumii de jos,
Un corn rechemându-l cu glasu-i duios
Și-n umbrele nopții văd pletele sale.

Rămas un pribeag printre cele trei veacuri,
Plăcerile lumii și azi îi par fleacuri,
Căci inima-i mare, și dorul, și gândul
Erau din plămadă ce nu-și găsea rândul
În lumea banală și veșnic flămândă,
Trăind lângă dânsa nedreaptă osândă.

Născut, ca și Cristul, din tată și mumă,
Simțit-a durere în trupu-i de humă,
Văzut-a cu ochii-și uman furnicar,
Dar toate-i părură că sunt în zadar.

Un singur refugiu găsi el: visarea –
Mai ’nalt decât cerul, mai larg decât marea,
Prin dânsa fiind liber, stăpân sie însuși,
Urechea internă șoptindu-i clar plânsu-și.

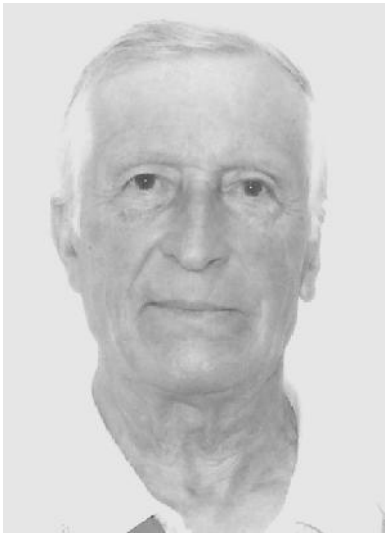
Frenetice gânduri, rănind a sa minte,
Chemau spre-ntrupare noian de cuvinte
Și,-n clipele faste, chiar și-n cele rele,
L-au rupt de teluric, purtând către stele
Iisusul pământului dacic – și, veșnic,
Aprinseră-n ceruri Luceafărul sfeșnic
Ce mintea uimește și ura o stinge,
Când inimă pură de-a lui se atinge.

……………………………………….

Învins și eu însumi, cer carcerii vieții
Să-i rupă făpturii-mi umile pereții,
Doar bolta cu stele păstrându-mi aproape
Și-n raiul tăcerii discret să mă-ngroape.

Trăind Lui asemeni, simțindu-L pe sine,
Respins de oricine, vândut de oricare,

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Când viața preludiu al morții îmi pare,
Mă-ntreb: Oare, dincolo, fi-va-mi mai bine?

Râvnind odihnă…

Mă-ntorc la țărm, cât vâslele nu-s rupte –
Un lup de mare ce-a uitat nisipul –
Din bronz îmi sunt, și mâinile, și chipul,
Purtând pecetea nesfârșitei lupte

Cu valurile vieții și cu vântul,
Ce mi-au sleit, aproape-un veac, elanul,
Amăgitor chemându-mă oceanul
Și, dușmănos, gonindu-mă pământul.

Voi reuși? Mă va cruța avidul
Abis - infern? O să-mi permită soarta
Un ochi de far spre mal să-mi fie ghidul
Și un ,,acasă” să-mi deschidă poarta?

Ca Marco Polo, Vasco și Columb,
Cutreierai imensități de ape,
Dar îmi doresc, în lut să mi se-ngroape,
Cu trupul slab, și sufletu-mi de plumb.

Visul – viață, viața – vis

Pe țărmul meu, rămân de veghe,
Paznic la far, fără simbrie;
Nu-mbrac nici frac, nici aspră zeghe,
Port strai de timp și poezie.

Pe țărm opus e vânzoleală,
Motivul ei nu vreau să-l știu;
Viața-mi e vis, dacă-i reală,
Visul – prin vers – devine viu.

Azi, între țărmuri, nu-i repaos,
E-un du-te, vino – furnicar
Brownian…! Să scap de haos,
Mă-nchid în mine, solitar.

Iubind fără erată

Nu-s misogin, iubesc și eu femeia,
Instinctului atavic fiind supus;
Din ce-am trăit, deși nu-i Odiseea,
Aflând destule, multe am de spus.

De mic copil știut-am ce-i durerea,
Rănindu-mă de pietrele din drum,
Aflai ce-i vijelia, adierea…
Și că,-n incendiu, toate se fac scrum.

Apoi, când mă-înălțai cât s-apuc mărul
Ispititor, de-acolo, de pe ram,
Gustai și eu din cupă adevărul
Ascuns în **vin, cu meșterul Khayyam.**

Dar viața-viață am aflat-o-agale,
Izbindu-mă de toți pereții ei;
Simții și bucurie, dar și jale,
Război și pace având și cu… femei.

Deși par pașnic, zodie-s de luptă:
Un leu nu rabdă un regim de cușcă,
Nici să îi furi din prada-i când se-nfruptă
– Ferește-te! El sfâșie…, nu mușcă.

Deci n-am răbdat minciuna și nici mila,
Știind de la tata cum este firesc,
Iar Eminescu-mi spuse de Dalila,
Am învățat din viață să iubesc.

Tot căutându-mi sufletul pereche –
De la Adam spunându-i ,,jumătate” –
Trăii intens acea poveste veche,
Cea mai frumoasă, poate, dintre toate.

Azi, mai înțelepțit, o vreau reală:
Prin dragoste, simți viața pe de-a-ntregul,
Când nu faci din femeie o vestală
Și rămâi demn, căci ei nu-i place ,,blegul”.

–Tinere prea romantic, ți-nțeleg
Nestinsul foc…, dar află de la mine
Că toate neîmplinirile se dreg
Când ,,jumătatea” face-ntreg cu tine.

De ardeți împreună, fără scrum
Împlinindu-vă ca mamă și ca tată,
Numai așa, iubirea-vă de-acum
Nu va avea nevoie de … erată.

Întrebări

Cu mintea-n carantină, mă întreb:
Când îmi ajunse inima fiord,
Cu eul vechi deja în dezacord,
Iar trupul – zvelt, cândva – acum un gheb?

Din vina cui am împietrit și – rar –
La tril de păsări, susur blând de ape,
Mi-aplec urechea, sufletu-mi s-adape?
Au fost odată? Încă-s? Fi-vor iar?
Atâtea întrebări… și mintea-n ceață!
De unde un răspuns deplin la toate,
Când clipele-s puține, numărate
Și simt în vene sângele că-nghează.

Decizie greșită

Ca toți cei mulți, sătul de vremuri grele,
M-am hotărât – tardiv – să îmi schimb soarta,
Prin a închide tuturora poarta,
Crezând c-așa scăpa-voi de belele.

N-am reușit, căci starea de urgență
Ne-a tot strunit prin legi și prin decizii,
Făcând pe gând și suflet mari incizii
Ce, dur, ne răvășiră existența.

Atunci, decis-am: ,,ușii-nchid zăvorul”
Și distanțarea socială vine
Între prieteni sau dușmani… și mine –
Iar consecința? Mie-mi blocai zborul!

Renaștere

O salcie stingheră-s pe margine de timp –
Încerc să țin, și iernii, și primăverii piept;
Cu crengile argintate în ochii multor ghimp,
Privind 'napoi, 'nainte, aștept… Ce mai aștept?

Aștept să vină clipa desprinderii de maluri,
Când – jumătate-n apă și jumătate-n aer –
Voi regăsi în mintea-mi uitate idealuri
Și, în sfârșit, pe multe voi să le descaier.

Sub ploile de toamnă, m-am biciuit eu însumi –
Autoflagelare de trup și de conștiință –
Și n-am știut, de-i ploaie, ori pe obraji e plânsu-mi,
Pulsând în suflet dorul, întreg eram dorință.

În zilele de august, întocmai ca un plaur,
Aș fi pornit pe apă, cu pânze pe catarg –
O insulă de visuri înveșmântate-n aur –
Să lunec peste valuri și creasta să le-o sparg.

Dar nu-mi fu liber trupul, fixat prin rădăcini,
În lutul neprieten de piatră și argilă;
Între gheorghini și ruguri, între măceși și spini,
Nu mi-a fost viața lină, dar nici n-am cerșit milă,

Sperând – mlădița nouă, pe-alt țărm mai bun să pice
Și, poate, mai tenace, mai cu noroc, ușor,
Va ști, din valul vieții, tulpina să-și ridice –
Voi fi, prin ea, trecutul mutat în viitor.

Ne obligă Decebal

Nu mă interesează vremi de piramidă,
Ci timpul care vine din aval;
Nisip aurifer are-n clepsidră
Și mi-amintește, clar, de Decebal.

Nici Nil, nici Eufrat nu mă-nfioară –
Le-au tot cântat cu lira lor poeții;
De când mă știu, a mele gânduri zboară
Spre amintirea dacicei Sargeții.

Sub piatra lustruită (fără rost?)
De-alunecarea timpului și ape,
Și-au pus strămoșii-averea l-adăpost,
Când au simțit dușmanii prea aproape.

Și – toți ca unu – ei făcut-au scut,
Să-și apere, și vatra, și destinul

Iar, când puteri în braț n-au mai avut,
Sorbiră din cucută tot veninul.

Căzură trupuri… Sufletul s-a dus –
Așa cum le promis-a Deceneu –
În cerul lui Zamolxe, acolo, sus,
Cu al lor rege rămânând mereu,

Căci, Decebal, înfrânt fiind de puhoi,
Nevrând s-ajungă pradă la dușmani,
Își luă, cu sica, viața și spre noi
Trimise legământ pe mii de ani:

– Să nu uitați, urmași, a face scut
Pentru acest pământ, și-n viitor
Din piepturile voastre – ca-ntrecut –
Altfel, veți fi un neam rătăcitor!

Și-astfel de soartă curmă orice-avânt,
Lanțul robiei gâtul înconjoară;
Încât, Zamolxe, zeul nostru sfânt,
Cu dacii toți va evada din țară.

SONETE

Trăind pe două planuri…

Trăind pe două planuri, eu căruia-s dator?
Vieții prea banale cu grija pentru pâine?
Cum să-nnădesc pe astăzi de un nesigur mâine?
Ori multelor himere din capu-mi visător?

Ca fiecare semen, aș crede că, întâi, ne
Gândim l-agoniseală … cum să îi facem spor,
Să aibă bunăstare urmașii-n viitor,
Nevrând să mai trăiască și ei de azi pe mâine.

- Dar tu și-a tale doruri, înalte aspirații,
La ce-i bună averea, când sufletul ți-i gol?
Când visurile toate s-au risipit în spații?

- Adună-te, băiete, și ia-o mai domol!
Și viața, și visarea sunt doar elucubrații…
Ești pasăre captivă; nu poți ieși din stol.

Vasile Munteanu

Membru al L.S.R.-Argeş

DE LA PARIS LA LONDRA PRIN EUROTUNEL (I)

Odată cu venirea sărbătorilor de iarnă sunt o serie de opțiuni, printre care și petrecerea lor acasă, alături de cei dragi sau undeva, peste hotare, împreună cu un grup organizat de către o firmă de turism. De cele mai multe ori plecam în excursie peste hotare cu grupul și rareori, mai ales când plecam la congrese în străinătate, mergeam singur. În preajma sărbătorilor de Crăciun am optat pentru o excursie care cuprindea șapte zile în Franța și șapte zile în Anglia. Îmi doream excursia asta foarte mult, pentru că eram fascinat să văd Parisul și Londra pe îndelete, în cele două săptămâni cât dura aceasta.

Cu două luni înainte de a descoperi această ofertă mă înscrisesem la o excursie cu un program asemănător, organizată de o firmă de turism din București (nu-i dăm numele pentru a nu-i face o reclamă proastă), al cărei autocar trecea prin Pitești pentru a îmbarca și alți turiști. Dar noi fuseserăm anunțați de plecarea autocarului pentru o anumită zi, iar el a venit cu o zi mai devreme, fără ca noi să fim informați în legătură cu modificarea programului, a staționat 20 de minute, fără a ne lua și pe noi (2 persoane). Motivul pentru care am ratat acea plecare aveam să-l aflăm la Paris, de la șoferii acelui autocar.

În sfârșit, toate formalitățile fiind rezolvate din timp, am plecat în călătoria mult așteptată. În cele 7 zile din Franța am putut vizita Muzeul Louvre, Catedrala Notre Dames, Biserica Sacré-Coeur, Complexul Versailles și Muzeul Invalizilor.

Un loc de atracție deosebită era locul unde a fost omorâtă Prințesa Diana cu iubitul ei și șoferul, în goana disperată de a scăpa de paparazzi în toiul nopții. Pasajul era plin de flori și lumânări și parcă sângele morții plutea în aer.

La Muzeul Invalizilor, într-un sarcofag imens, brun-cărămiziu, aflat la parter, se află rămășițele Împăratului Napoleon aduse din Insula Sf. Elena. Muzeul abundă de documente, arme, uniforme, scene din bătălii. Printre exponatele cele mai valoroase care ni s-au prezentat a fost celebra sabie a lui Petru I al Rusiei. De-a lungul timpurilor, Rusia ar fi dat oricât să răscumpere această sabie, dar Guvernul francez s-a opus întotdeauna.

Explicându-ne această situație, mi-a venit în gând și situația noastră cu sabia lui Ștefan cel Mare aflată în acest moment în Turcia, la Istanbul, la Muzeul Topkapi. De fiecare dată când Guvernul României a vrut să răscumpere această sabie, Turcia s-a opus vehement. O copie destul de reușită a sabiei lui Ștefan cel Mare și una a coroanei pe care o purta domnitorul se află în muzeul Mânăstirii Putna. Se spune că odată, când Ceaușescu a vizitat mânăstirea Putna, s-a oprit la mormântul lui Ștefan și a observat că unele candele erau aprinse, iar câteva erau stinse și, mirat, a întrebat de ce nu sunt aprinse toate. Atunci starețul i-a răspuns că s-au stins atunci când Moldova a pierdut unele teritorii și că se vor aprinde numai atunci când teritoriile pierdute vor reveni la Patria mamă. Ceaușescu a tușit, s-a uitat în pământ și n-a mai zis nimic.

Privind săbiile care îl reprezentau pe domnitor în luptă, mă gândeam și la Alexandru Ioan Cuza care a primit în dar de la prințul Obrenovici al Jugoslaviei – fratele amantei sale cu care avea doi copii – două săbii valoroase, bătute cu diamante și pietre scumpe. Acestea s-au pierdut în negura vremurilor, probabil fiind furate. Norocul face că un bun român ce se afla la Paris, citind ziarul francez „Le Monde”, a dat peste un anunț al unei celebre firme de licitații din Londra, cum că sunt licitate și două săbii valoroase care au aparținut domnitorului Cuza. S-a luat legătura cu ambasadorul român din Regatul Unit al Marii Britanii care, având acceptul primului ministru al României, le-a achiziționat, le-a adus în România, iar când citiți aceste rânduri una se află la Muzeul de Istorie din București și alta la Palatul lui Cuza de la Ruginoasa.

Am constatat că în Franța există un cult pentru Împăratul Napoleon, cum este în Moldova pentru domnitorul Ștefan cel Mare.

De câte ori vizitam un muzeu din lume mă întrebam: Care este cea mai valoroasă piesă a lui? Știam că la muzeul „Prado” din Madrid cea mai valoroasă pictură este „Meninele”, de marele Velasquez, după cum am aflat de la ghid.

La muzeul „Ermitaj” din Sankt Petersburg, cele mai valoroase lucrări sunt cele ale lui Leonardo Da Vinci, ca și la „Nacionale Galery” din Londra unde unele lucrări și schițe tot ale lui Leonardo erau cele mai valoroase.

Dar la muzeul „Louvre” din Paris, toată lumea este de acord că „Mona Lisa” a lui Leonardo este cea mai valoroasă pictură, fiind poate, după părerea unora, cea mai valoroasă din toate muzeele din lume.

Ea atrage turiștii ca un magnet cu toate că, unii sceptici se mai întreabă și astăzi dacă a fost pictată de Leonardo. Considerată una dintre cele mai seducătoare figuri din istorie, i-a făcut pe mulți cercetători să încerce să deslușească misterul acelui zâmbet și al acelor ochi care te privesc de oriunde te-ai afla în fața tabloului. Foarte mulți spun că era gravidă, iar alții că avea „paralizie facială” după un accident vascular cerebral. În anul 2006, calculatoarele Universității din Amsterdam arătau că era: 83% fericită, 9% dezgustată, 6% speriată, 2% mânioasă.

GIOCONDA

Gioconda sau Mona Lisa este-o celebră pictură,
Opera lui Leonardo, renumită în cultură.
Mona e dela Madonna, o frumoasă prescurtare.
Un tablou expus la Luvru, cu prea mare căutare.

Acel zâmbet enigmatic, apărut în colţul gurii,
S-a impus pentru vecie în istoria picturii.
Mona Lisa Gherardini, marea nobilă rurală,
Cu expresii gânditoare, pentru-o tânără Toscană.

Surâsul lui Mona Lisa, descifrat după plăcere,
I-au creat lui Leonardo, cele mai adânci mistere.
Mai credeţi că Mona Lisa mai zâmbea nesatisfăcută,
Pentru soţul ei Giocondo, frumuseţea-nentrecută

Dacă maestro Leonardo nu privea în ochii ei,
Şi-i promise că secretul îl ţine sub şapte chei ?
La Francesco del Giocondo era a doua soţie,
Patronul lui Leonardo, de amantă o tot ştie.

Se pare că Leonardo, altă pânză avea pictată,
O superbă Mona Lisa, care era dezbrăcată.
El schiţează decolteul,cu veşminte elevate,
Cu mâini prietene şi buze, ce-au fost proaspăt sărutate.

Fermecata ei privire, cu ochi calzi, strălucitori,
Te priveşte de oriunde, chiar dacă-i pluti prin nori.
Aşteptând cu mari speranţe, încă o-mbrăţişare dată,
Inspirat atunci maestrul, s-o picteze încă o dată.

Cel ce-a comandat tabloul, n-a venit să-l mai plătească,
A rămas deci la maestru, ca valoarea să-i mai crească.
Şi plecând cu el în Franţa, l-a vândut lui Francisc rege,
Dar Napoleon văzându-l, că-i valoare, se-nţelege
I-a plăcut de prima dată şi-l ţinea în dormitor.
Din muzeul de la Luvru, e furat de-un infractor.
Atentate pe de-a rândul, cu pietre şi cu acid,
A tot suferit tabloul, trebuia să apară un zid.

Stratul gros de sticlă, astăzi, protejează ideal
Surâsul lui Mona Lisa, e transmis printr-un cristal.
Cercetat cu raze Roentgen, amănunt analizat,
Vreo trei straturi de pictură, sub una, a constatat.

Sumbră, mică şi trudită, pe un lemn de plop pictată
Patru ani a durat munca, nici datată, nici semnată.
Depăşeşte ca valoare caracterul de portret,
Iar misterul ce planează în pictură e complet.

Pe terasa înconjurată, parapet, două coloane,
Mona Lisa e pictată, cu un bust pentru saloane.
Corpul este întors spre dreapta având mâinele îndoite
N-are gene şi sprâncene, abordând straie cernite.

C-o pieptănătură simplă, c-un val negru transparent
Şi c-o rochie în falduri, broderie cu talent.
Nu se poate nega astăzi, legătura bunăoară,
Dintre frumoasa Gioconda şi Maria cea Fecioară.

Doamna e misterioasă, are-n spate-un cer muntos
Ce scaldă psihologia, albăstrie-n timp noros.
Căci din punct de vedere tehnic, clar-obscuru-i noutate,
Inventând piramidalul, în coduri bine cifrate.

Analişti de-a lungul vremii, pretind c-au descoperit,
O reţetă de magie, dintr-un zâmbet prelungit.
Dispreţ, frică şi manie, foarte multă fericire,
Enormă sexualitate, implicată în iubire.

Multe tinere bogate, marchize şi chiar contese,
Au pretins c-au fost modelu’, minţind fără să le pese.
Mulţi se-ntreabă mai retoric, printre atâtea bogăţii:
Mona Lisa e modestă? Nu poartă bijuterii?

Zâmbea căci abia născuse? Zâmbea pentru testament?
Pentru sex, pentru iubire? Pentru-un alt eveniment?
De secole fascinează, cu mari semne de întrebare,
Multe coduri sunt ascunse în priviri surâzătoare.

Eroarea-i primejdioasă

***Motto**: „Soarele răsare roșu și tot roșu el apune,*
Omul bun în zile rele, e tot bun,ca-n zile bune.”
G. Coșbuc

Când mult adevăr cuprinde, eroarea-i primejdioasă.
Mulți sunt luați drept învățați, cei cu biblioteci
Tăcerea –i e interpretul, elocvent în bucurie,
Grija crește foarte mult, când vorbim de bogăție.

Frumusețea de-i în suflet, se percepe-n bunătate,
Spunea odată Vlahuță, sigur, el avea dreptate.
Căldura fără lumină, lumina fără căldură,
Inteligență fără omenie, e o mare tevatură.

Uiți o sută de defecte ce le vezi la o femeie,
Pentru o singură virtute ce-i a fericirii cheie.
Crezând că este celebru, un nebun e consolat,
Cine cercetează bine găsește cu adevărat.

Dacă științele sunt uși și cheile cercetări,
Cercetările adesea sunt cuprinse de-ndoieli.
Un cântec mai micșorează grijile întunecate,
Când nu merită de spus, se afirmă pe cântate.

Noi scriem pentru cititori, numai ei ne mai notează;
Cărți care te-ndrumă-n viață, sufletul îl delectează.
Înzestrat, multă știință, un bun gust, nu mai insist,
Fără prejudecăți și invidii, criticul e un artist.

Cumpătarea și cu munca sunt leacuri adevărate,
Cunoaște-te pe tine însuți, fără lucruri abuzate.
Gelozia la prag maxim, dă mare curiozitate,
Moliere cu ale sale piese, exemple reactivate.

Cuvântul e umbra faptei, Democrit mai afirma,
El este precum e vântul, când pleacă din gura ta.
Dependența consimțită este o frumoasă stare,
Dacă nu este iubire, ea n-are nicio valoare.

Nebunia și desfrâul, orgoliu și lașitate,
Vicii care-n Notre Dame, la Paris sunt arătate,
Înțelepciunea, castitatea, sunt virtuți reprezentate.
Dragostea ne înzestrează cu multă inventivitate.

Fericirea e făcută din iluzii, dragoste, speranță.
De te-ncrezi prea mult în prieteni, e o mare cutezanță.
Filozofi să interpreteze lumea-n moduri diferite,
Nu sunt în afara lumii, important cum sunt gândite.

Cel ce nu are răbdare, n-are nici filozofie
În idei cristalizate, nu în cărți, ci-n omenie.
Veșnică e bucuria pentru un lucru ce-i frumos,
Sigur, nu oricine-l vede. Sufletul e cu folos.

Privind genuri literare, toate sunt apreciate,
Sunt și genuri plicticoase, în cenacluri promovate.
Talentul este o formă, geniu e în conținut,
Diamantul strălucește, lustruit de la-nceput.

Învățătura fără gândire este-o muncă irosită,
Fără o practică bună, primejdia e ivită.
Respectul pentru adevăr e-nceput de înțelepciune,
Ipocrizia e un omagiu, pe care viciul îl pune.

Istoricul îi un profet, față întoarsă în trecut,
Tribunalul lumii este istoria, e știut.
Lacomia de putere, teritorii, alte state,
Toate au generat războaie, care-n timp sunt repetate.

Dacă vrei să fii iubit, iubește, ne reamintea Seneca,
O puternică iubire mișcă-un soare și o stea.
Linia dacă e dreaptă, nu-i mai trebuie îndreptare,
La justiție nu-i cazul să aibă justificare.

Cu fabule mai începe libertatea-ntre popoare,
Traversând literatură, se termină prin romane.
Oricât de slabă e mâna, mânia îi dă putere;
Cu cât patima-i mai mare, te lasă fără avere.

De gândești perfecțiune, greu e s-o traduci în fapte,
Unde este reprimare, nu mai este libertate.
A fost om, un luptător, Goethe în filozofie,
Nu a fost constrâns de nimeni, conștient a fost să știe.

Un mângâietor de suflet, medicul ce îngrijește,
Natura vindecă totul, Hipocrat ne glăsuiește.
Chiar și mierea cea mai dulce, devine în timp acidă,
Și crinul când putrezește, e-o buruiană fetidă.

Muzica se pare, în artă, are ultimul cuvânt,
Cum e moartea pentru viață, când te bagă în pământ.
Norocul este de sticlă, începe să strălucească,
Nu există ca știință, inima să-ți răscolească.

Onoarea când ai pierdut-o, nu mai e nimic de pierdut,
Opera de artă este, necuprinsă-n conținut.
Pictura-i mijlocitoare dintre poezie și sculptură,
O piatră e găurită, frecvent de o picătură.

Nu vorbești prea mult de-o piesă, decât a scris,
Sunt iertați când mint poeții, au licență mai precis.
Poezia e-o domniță, gingașă, nevinovată,
Proaspătă ca spuma mării, gătită și parfumată.

Nu-ți poate fi prieten, cel ce-i prietenul tuturor,
Nu poți trăi fără prieteni, dar nici c-un lingușitor.
Orice putere e slabă, dacă nu este unită,
Dacă n-are înțelepciune, sigur este prăbușită.

Orice om se rătăcește dacă este imprudent,
Rima este ca o sclavă, mai ales când nu-i talent.
Un scriitor de talent, mereu învață să scrie,
Jules Renard spunea mereu, scriitura-i meserie.

Hotărâți ca să fiți sinceri, însă nu imparțiali,
Toți ar fi inteligenți , dacă ar fi mai morali.
Știința e acea parte , însemnată în fericire,
E putere colosală dacă pleacă din iubire.

Cine a suferit nu uită și mulți tac când nu-nțeleg,
Ce-i aia umanitate, s-o cuprindă pe de-a-ntreg .
Un vultur nu poate merge, fiindcă el poate să zboare,
Când există o voință, sparge piatra cea mai tare.

Alexandru Boroiu

Membru al L.S.R.-Argeş

Sârba

- tablou dramatic –

• ***Ţăranul****: îmbrăcat cu izmene, cămaşă albă încinsă cu un brâu subţire şi cu căciulă neagră pe cap (încă este aprilie);*

• ***Două ţărănci****: îmbrăcate în costum popular oltenesc ca la sfârşitul secolului al XVII-lea (fotă, şorţuri, ie, brâu şi basma), având şorţ legat la brâu.*

Ţăranul ară cu un plug tras de un cal de-a lungul scenei, în ambele sensuri (întoarce spre stânga la capete).

Ţărăncile pun porumbul în urma lui în pământ cu parul de pus porumb, în ritm lent, se opresc şi se dau la o parte când plugul le depăşeşte de două ori la ducere şi de două ori la întoarcere (căci porumbul se pune din trei în trei brazde), astfel încât fac o tură dus-întors în timp ce plugul face trei ture dus-întors.

Ţăranul termină cele trei curse dus-întors de arat şi termină şi femeile cursa dus-întors de însămânţat.

Femeile însămânţează porumul aşa cum se lucra în acele vremuri:

• Prima femeie punctează o groapă cu parul de pus porumb, apoi înaintează cu un pas pentru a puncta a doua groapă.

• Ambele femei, plasate una după alta, fac acum aceleaşi mişcări: cu piciorul stâng plasat înainte, adâncesc cu parul de porumb aflat în mâna dreaptă groapa unde vor fi puse boabele, apoi cu mâna stângă iau trei-patru boabe de porumb din şorţ şi le aruncă exact în gropiţa realizată, după care cu piciorul drept astupă gropiţa cu pământ şi păşesc, tot cu piciorul drept, mai în faţă.

• Mişcarea continuă în acelaşi mod: un pas cu stângul şi doi paşi adăugaţi cu dreptul…

Se aude, din ce în ce mai tare, sunetul ce reproduce bătăile inimii la efort intens, într-un ritm de o bătaie tare şi două bătăi slabe.

După cursa dus-întors completă, se opresc cu toţii din lucru, epuizaţi: ţăranul lasă jos plugul şi scapă jos căciula, femeile lasă jos parii de pus porumb şi îşi dezleagă de la brâu şorţurile cu boabe de porumb. Se aşează cu toţii jos.

Sunt obosiţi, dar bucuroşi că au terminat munca. Bătăile cardiace se aud din ce în ce mai slab, în timp ce începe să se audă o melodie în acelaşi ritm de unu cu doi („Ce se-aude, măi neicuţă…”).

Ţăranul se ridică şi începe să joace în ritmul muzicii, reproducând mişcările femeilor de la pusul porumbului: un pas cu stângul şi doi cu dreptul. Le ridică de jos şi pe cele două femei şi toţi joacă lent, în ritm de unu cu doi, parcă ritualic.

Muzica devine din ce în ce mai puternică şi mai alertă, iar cei trei dansează din ce în ce mai avântat.

Este clar: acesta va fi un nou joc - *sârba*, iar când ritmul atinge apogeul, muzica şi dansul încetează brusc, iar feţele celor trei exprimă bucuria supremă că au încheiat cu bine pusul porumbului în pământ!

Scenariul 2

– Hyperion, chiar nu-nţelegi?
Ce vrei tu nu se poate!
În Univers sunt nişte legi,
Suntem legaţi în toate.

Ca să devii tu muritor,
Cu gândul la iubire,
Ar însemna şi eu să mor,
Şi-astfel întreaga fire.

Dar, fie, ‘n locul tău pe cer,
Să pot să îţi dau drumul,
Am să-l rechem pe Lucifer,
Să nu se strice rugul.

Cu inima arzând de dor,
Pe-o rază de lumină,
Porni Hyperion în zbor
Spre dulcea Cătălină.

Dar zboru-I este mult mai greu…
Ori drumul s-a lungit?
Iar barba sa creşte mereu -
E Timpul, s-a pornit.

Din mândrul de-altădat' castel
Găsi acum ruine.
Îl întâlni un băieţel:
– De unde vii, străine?

– E greu de spus, din Infinit,
De und' se dă Lumina,
Şi pentr-un vis eu am venit:
Frumoasa Cătălina.

– Dar, moşule, pe-aicea nu-i
Vreo fată cu-aşa nume;
A fost o babă, drept să spui,
Acu-i pe ceea lume.

Hyperion cade, sfârşit,
Lângă-a sa Cătălină,
Iar Lucifer, sus, în zenit,
Străluce în lumină.

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeş

Ei bine, am ajuns în punctul de a face rezumatul vieţilor noastre, de a conchide că toate energiile înglobate formează vulcanul de acum.

Azi, fiinţa umană a planetei formată din celulele numite oameni este în fierbere-urlet-zvâcnire-debusolare.

Conştiinţa planetară a ales ca în aceste vremuri să găsească vinovaţi şi o modalitate de a elibera energia negativă acumulată.

De ce, oare? Pentru că nu ne mai amintim şi pentru că este cel mai uşor ca să dăm vina pe altcineva!

Cu alte cuvinte, la nivel subtil, am ales aiurelile din zilele noastre!

Toate au început de la ataşamente fată de material, exhibiţii, manifestări cu vibraţii scăzute.

Prin trezire, ne amintim că planurile prin care se manifestă iubirea, pacea, fericirea, bucuria, pot să schimbe radical starea de panică, frică, teroare!

Haideţi să nu ne autosabotăm şi să ne demonstrăm că suntem întregi la cap, la suflet, în spirit!

Asta cere ziua de azi din ochii deschişi: să fim buni, delicaţi, iubitori, să iertăm greşelile noastre şi ale tuturor!

Să vedem copilul din noi, să ne dorim pacea interioară, ca să se aștearnă pacea exterioară!

Slavă Bunului Dumnezeu din fiecare om! Mă iubesc şi vă iubesc!

*

Într-un moment de claritate mă văd ca OM.
Păstrez acest moment și el devine prezent.
EU SUNT CEL CE SUNT în timpul ploii care cântă!

*

De-ți place sau nu, recunoaște ceva din tine, omule, în mine!
Apoi, recunoaște ceva din mine în tine!
Ochii deschiși văd exteriorul.
Ochii închiși pot pătrunde esența.

*

Te gândesti la ape curate?
La păsări călătoare?
Te oprești să miroși iarba deltei?
La tine te gândești, pe tine te oprești ,
Prin toate dăinuiești!

*

Din orice unghi privești
Vezi zorii de povești,
Aici este grădina,
Uimiți-vă lumina!

*

Suntem fluturi pe flori,
Pe corzi de viori,

Împletite-n culori,
Noi trăiri până-n nori!

*

De-ai crede în fiecare zi că celulele tale au întinerit, fața ta s-ar lumina!
De-ai vedea cât de luminoasă este zilnic fața ta, ai înțelege cât de tânăr (ă) ești!
Încearcă, câștigul înseamnă sănătate!

*

Cel care te susține, te iubește!
Gândul care te menține, te uimește!
Legate-s toate-n inima ce crește!

*

Omule, îmi ești tare drag!
Spune-mi și tu același lucru,
Vei afla că existăm în același univers,
Al IUBIRII și al LUMINII perpetue!

*

Ştim ce-am fost , ştim ce dorim să fim!
Împreună , PACEA lumii o-mplinim!

*

Ce zile minunate de libertate sănătoasă!
Ce nopți deosebite în care cererile au primit răspunsuri!
Ce simplu și natural este să alegi pacea!
Mulțumim pentru că ne schimbam și ne aliniem cerurilor limpezi!

*

Valuri de dragoste ale mării, şoptiţi oamenilor despre
Iubirea pe care o primiţi zi şi noapte pentru noi!
Oameni dragi, primiţi Iubirea mării, gândiţi despre
puterea ei şi trimiteţi-o in fiecare secundă spre Tera!
Prin Iubire, planeta se reface în fiecare din noi!

*

Pune mâna ta în palma mea
Şi crede în tine!
Cu degetele încălzite
Vei călători în siguranţă!

*

Privește-te în cer și amintește-ți că picioarele sunt pe pământ!
Din orice rădăcină se înalță tulpina care privește albastrul visului tău.
Pe jos, prin natura vieții, pașii noștri recuperează
câteva luni în care ne-am fi încărcat fără panică.
Se coc cireșele, bate vântul,întinerim fără măști, ne
iubim pașii măsurați, trăim!
E dreptul nostru de A FI ! E darul Creatorului!

*

Miros de lămâiță care urcă spre cer,
Praf de stele care coboară în inimi,
Oameni - copii care-și iubesc Sinele,
Un nou univers, o nouă poezie!

*

Vindecarea vine din noi, cei care alegem bucuria!
Vindecarea vine către voi, cei care primiți!
Mulțumim, mulțumim, mulțumim!

*

Fraţi pământeni,
Suntem copiii noii ere
Care călătoresc liberi!
Oameni frumoşi, urcaţi în baloane!
Credinţa voastră va schimba totul!

*

Să ne cunoaștem când privim gângăniile din pământ!
Să ne recunoaștem rădăcinile când privim iarba!
Să acceptăm bolboroselile când intrăm cu picioarele în apă!
Să lenevim când stăm în cap cu cerul peste noi!
Asta da, IUBIRE!

*

Zbor ușor în dimensiuni clare!
Alinieri inteligente în liniștea planetară!

Puşa Chiriță

Membru al L.S.R.-Argeş

Eu cu mine, despre mine

Chonstance, când spui „Nu știu!” este, de fapt, o posibilitate. Punct! Apoi, posibilitatea lui „A ști” devine o potențială variantă pentru tine. Tot ceea ce nu știi, tu crezi a fi concluzia, adevărul tău, ceea ce îmi

induci să cred și eu același lucru despre tine. Iar tu, când crezi că nu știi, înțelegi că inteligența ta a atins un apogeu ... în jos. Investești timpul, atenția și energia ta în: „Nu știu!” Ignoranța ta este nemărginită, pe când ceea ce știi este atât de puțin, încât nici nu poți descrie această perenă percepție.

Viața ți se întâmplă puțin câte puțin, cu energie și timp alocat cunoașterii, iar concluzia este că... nu știi nimic! Identifică-te și împacă-te cu această ignoranță, oricum, ipotetic vorbind, dacă scoți vidul cuantic dintre un proton și un electron, toată omenirea ar încăpea într-o minge de tenis, fără a afla de ce vidul ocupă atât de vast totul și nimic, și nici atomul în întregimea sa. Nu te obosi să convingi pe nimeni de nimic, fiecare vede atât cât înțelege.

Ce ai gândi, dacă ai ști că, ceea ce gândești acum se materializează imediat?! Să cred că ai avea numai gânduri de recunoștință și slavă?! Slava procrează și împuternicește efectul să devină cauză. Fiecare om alege ce să slujească atenția sa, astfel din gândul undă, îl transformă în particulă și îl materializează.

Învață să gândești invers! Nu merge pe unde te duce drumul, fă-ți calea ta și lasă o urmă. Fă din acest lucru scopul tău, știind că este unicul mod de a suporta existența. Nu contează timpul în care depui efort, ci modul în care depui efortul, motivația, intensitatea și scopul, să știi unde vrei să ajungi. O rutină zilnică, potrivită scopului ales, va face ceea ce ai nevoie pentru a reuși. Eficiența este precum lenea inteligentă.

Realitatea este ceea ce tu percepi și interpretezi, funcție de atitudinea și convingerile pe care le ai, de motivația care te ghidează și o conștientizezi sau nu. Eu sunt atenția mea. Pe ce anume îmi focalizez atenția, acum? Atrag în viața mea lucrurile asupra cărora mă concentrez, le acord atenția și energia mea, fie că ele sunt cele pe care le doresc sau nu. Devii ceea ce gândești. Ești ceea ce simți, gândești zilnic și informațiile cu care îți hrănești mintea. Ai un scop precis? Crede în scopul tău și vei reuși. Depinde de tine unde te uiți: în josul mlaștinei sau vezi doar nuferii care plutesc? Spațiul, timpul și perceperea mediului în care trăiești sunt relative.

A-ți asuma responsabilitatea înseamnă să trăiești conștientă de alegerile făcute. Absolut, fiecare alegere pe care o faci are consecințe, ceea ce îți influențează în mod inevitabil viața. Tot ceea ce gândești, fiecare emoție simțită, ori acțiune întreprinsă în mod conștient sau nu, reprezintă o alegere pe care o faci. Practic, și dacă nu faci vreo acțiune, tot alegerea ta este! Chiar dacă nu deții controlul asupra a ceea ce va urma, indiferent dacă acele consecințe sunt sau nu pe placul tău, indiferent dacă accepți sau nu acest lucru, responsabilitatea pentru tot ceea ce trăiești îți aparține, este o experiență pentru tine. Te asigur că responsabilitatea este ușor de asumat atunci când consecințele sunt pe placul tău, însă atunci când experiența pe care o trăiești nu îți place, arunci cu ușurință vina în afara ta. Și, neasumându-ți responsabilitatea, te condamni inevitabil să joci rolul victimei, să ai parte de conflicte urmate de suferință și te privezi de a-ți instaura pacea și liniștea în mintea ta. Practic, atunci când îți asumi responsabilitatea pentru tot ceea ce trăiești experimentând, realizând că sunt doar simple consecințe a ceea ce ai cauzat, devine simplu să te simți împlinită, să pui punct divergențelor, să înțelegi sensul oricărei experiențe trăite, să înveți din ea, să faci alegeri conștiente. Afli că Universul poate fi subiectiv, ca simplă percepție a simțurilor tale, că timpul și spațiul sunt instrumente de percepție create de mintea omului, care nu pot exista singure, în afara acestei percepții, iar distincția între prezent, trecut și viitor este doar o iluzie. Viața este cea care crează Universul, nu invers. Viața este cauza, nu efectul unor procese chimice și bio fizice. Toate obiectele, dar și spațiul, timpul sunt forme ale percepției umane. Cum s-ar spune, cerul este albastru pentru că așa îl percep ochii noștri, datorită unor conexiuni anume ale celulelor noastre.

Realitatea este rezultatul percepției și interpretărilor oamenilor care o trăiesc. Tu singură îți creezi realitatea cu vibrațiile tale, cu energia care vine de la tine.

Cercetătorii privesc o particulă care trece prin două fante dintr-o barieră. Cu viteză, ea va trece printr-un orificiu sau prin altul. Dar, dacă cercetătorii nu se uită la particulă, ea se va comporta ca o undă și va trece prin ambele orificii în același timp. Prin urmare, comportamentul particulei s-a schimbat prin simpla ei observare. Aceasta este dualitatea: undă – particulă. Niciun fenomen nu este real în lipsa unui observator.

Energia nu poate fi nici creată, nici distrusă, ci doar transformată, este un perpetuum mobile, este viața fără de început. Conștiența unui om este conservată la moartea lui sub forma unei energii de 20 wați. Această energie nu dispare la moartea noastră, ci se transferă dintr-o lume în alta, făcând astfel nemuritoare esența fiecărui om. Există un număr infinit de universuri paralele, ce alcătuiesc realitatea fizică. Toate aceste lumi există simultan, indiferent ce se întâmplă în unele dintre ele; cum s-ar spune: moartea unui om va fi reală într-un univers, nu și în alt univers. Energia care formează Conștiința, va rămâne asemenea unei baterii ce alimentează un proiector. Dacă proiectorul este oprit (omul moare), nu înseamnă că bateria (energia, conștiența) dispare sau nu mai este bună. Ea este folosită pentru a alimenta un alt proiector (om).

Cum spune fizica cuantică, orice acțiune determină prăbușirea unor universuri cuantice posibile, ștind că trecutul și viitorul există doar prin prisma unor posibilități. Astfel, fiecare om determină prin acțiunile sale un univers. Un om a determinat existența unei lumi.

Cu toții avem nevoi umane și esențiale, gen: Nevoia fundamentală de siguranță, de securitate.

Nevoia de semnificație, de însemnătate, dorința ta de a fi special, de a reprezenta ceva, de a fi cineva. Vrei să fii apreciat, să te afirmi, să fii util. Nevoia de iubire și conexiune. Nevoia de creștere. Nevoia de varietate. Nevoia de a contribui. Acesta este mersul prin viață, plin de bucurie!

Chonstance, când a fost ultima oară când ți-ai îndreptat atenția către interiorul tău, când ai explorat ce se întâmplă acolo? Când a fost ultima dată când ți-ai luat timp și ai fost curioasă să afli cum te simți? De cele mai multe ori, nu avem timp să o facem. Suntem mereu pe fugă, ne grăbim, avem alte priorități și atât de multe responsabilități, încât uităm de noi.

Repede, îmi adresez câteva întrebări și vreau să-mi descopăr problema pentru a-mi da seama dacă, nu cumva, la rădăcina stării mele este faptul că am neglijat grija de sine. Voi fi surprinsă de ceea ce voi afla!

Când a fost ultima dată când am respirat aer proaspăt în natură, am ieșit la soare, scăldându-mă într-o apă? Câte ore de somn am avut până la miezul nopții? Când am îmbrățișat un om cu multă compasiune? Cât timp a trecut de când am mâncat ultima oară? De când nu mi-am făcut ordine în lucrurile din spațiul în care locuiesc? Când a fost ultima oară când am făcut ceva doar pentru sufletul meu, cel ignorant, pentru a mă simți bine și completă? Extrem de important este să avem grija de noi, să nu uităm să verificăm ce se întamplă în interiorul nostru, pentru că influențează modul cum ne comportăm în exterior.

Așa cum nu uiți să-ți suni o prietenă foarte bună pentru a o întreba cum se simte și ce face, la fel trebuie să faci și cu tine.

Poate că nu ești obișnuită cu o astfel de introspecție, dar să știi că și acest lucru se învață, iar meditația este cea mai bună metodă pentru a ne reconecta la noi și la nevoile noastre. Meditația ne ajută să ne deschidem către noi, să avem răbdare cu noi, să fim mai blânde cu noi, să ne acceptăm și să fim mai atente cu nevoile noastre, este o cură pentru sufletul nostru. Îți recomand să nu faci nimic fără un motiv! De ce să câștigi numai o bătălie, când poți câștiga războiul?

A-ți asuma riscuri, te ajută să devii motivată să câștigi, să fii fericită, iar, de pierzi, te vei înțelepți, învățând ceva. Dacă nu riști nimic, riști chiar mai mult! A ști ce e bine și a nu face ce e bine, pentru mine înseamnă a nu avea curaj, determinare, încredere în sine.

Chonstance, te hotărăști greu? Și Da, și Nu!....

Abține-te de la plăceri auditive și vizuale inutile. Rămâi bine intenționată. Vorbește asertiv, ferește-te să rostești orice cuvânt care poate răni inima altui om și, în ciuda a tot ceea ce gândești, scoaterea sabiei sau a unei vorbe mai puțin bună, nu este interzisă, dar va trebui să fie pentru apărarea altei ființe.

Chonstance

(va urma)

Alexandru Oprea

Grota rece din Trivale

Haide, vino la Trivale, mintea să ți-o liniștești
Printre brazii din pădure, la o palmă de Pitești,
S-asculți glas de păsărele, coloritul florilor,
Und' te-așteaptă Grota rece cu parfumul micilor.

Pârâul ce-adună ape din trei văi pe curs la vale,
Colț de rai pentru odihnă - poartă numele Trivale
Un parc mândru, de legendă, loc ales de promenadă
Atrăgea de mult elite în ținute de paradă.

Domni distinși cu papioane și jobene colorate,
Domnițele cu umbrele și pălării dantelate,
De un secol și mai bine, ca-ntr-o lume de povești
Grota și-a-ncântat clienții cu mici rumeni, românești.

Era berea bună, rece, micii sfârâiau pe foc,
Le cânta și la ureche renumitul Zavaidoc,
Pe platoul de alături răsuna în prag de seară
În tot parcul veseliei sunetele de fanfară.

Înspre schitul de-nchinare puteai treptele să urci,
De doreai să gu;ti halvița, era și-un celebru bâlci
Și-o cupolă unde tineri în iubire regăsiți
Cupidon chema în taină cupluri de îndrăgostiți.

Și acum, ca și-altădată, Grota rece te așteaptă
Tot cu mici și bere bună de îți lasă gura apă.
Haide, vino la Trivale mintea să ți-o liniștești
Într-o oază de odihnă la o palmă de Pitești!

Trifoiul cu PATRU FOI

M-am visat desculț în iarbă, îmbătat de bucurie,
Cântam florilor din frunză în poiana de sub vie
Unde creşte iarba deasă în umbra de la zăvoi,
Unde râde mușețelul și trifoiul cu trei foi.

În poiana veseliei cea din vis de la zăvoi
Zburdau mândri copilașii, fără griji, fără nevoi,
Admirați de-un fir de iarbă de după un mușuroi
Rar văzut pe lunca verde - un trifoi cu patru foi.

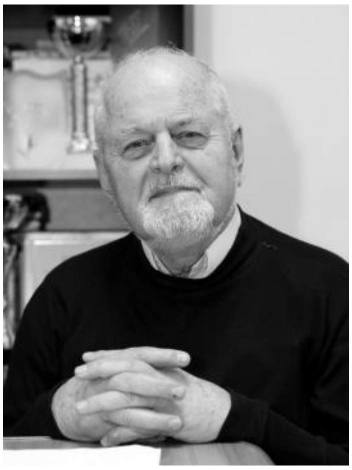
Nu-i garofiță de glastră și nici floare de bujor,
E un talisman de rugă, poate fi chiar mărțișor,
Bucurie și speranță, gând ales dorit de noi
Să-ntâlnim s-avem norocul de-un trifoi cu patru foi.

Prima foaie e CREDINȚA de-nchinare pentru noi,
E smerirea, curăția, este roua de pe flori,
Următoarea e SPERANȚA ce nu moare niciodată
Dă motivul liniștirii pentru-o viață așezată.

Cea de-a treia-i ARMONIA de-nălțare și mărire
Pentru-o inimă fierbinte cu dorință de IUBIRE.
De-ai noroc să-ți iasă-n cale un trifoi cu patru foi,
Fericită-ți va fi viața de trăirea vieții-n doi.

Chiar și Eva-n supărare, părăsind raiul cu flori,
Și-a ales drept călăuză un trifoi cu patru foi.
Așadar, de-ajungi în luncă-n binecuvântatul loc,
Nu uita să cauți planta purtătoare de noroc.

Constantin Samoilă

DIN AMINTIRILE COPILĂRIEI

Adevăratele minuni ale Poienăreiului

De vrei să ajungi sub poalele munților Făgăraș, plecând din Pitești, vei străbate vreo 15 km spre Câmpulung, iar de aici, urmezi drumul pe albia Râului Doamnei... Nu poți să nu admiri arhitectura locală cu bruma ce-a mai rămas din specificul tradițional românesc.

Mai parcurgi încă vreo 35 km de drum asfaltat și un indicator te îndrumă spre satul Poienărei, sat de munte, încărcat de amintiri și multe doruri... Pentru o mai bună orientare, aici, în răspântie, se află o cruce sculptată în lemn de stejar ce amintește de cea care a fost Liliana Nanu, fata generalului Victor Nanu, plecată din această lume la numai 16 ani.

Urmărind drumul pietruit încă din anul 1938, anul nașterii mele, nici nu simți cum, într-un interval de numai un kilometru și jumătate, ai urcat la cota +800 m. Aici, pe creasta dintre Râul Doamnei și Vâlsan, se află satul natal – Poienărei – așezat pe coline și văi, topografie specifică așezărilor montane și submontane.

Prima construcție ce apare în partea stângă, la intrarea în sat, este școala, la care învață simultan, într-o clasă, doar șapte copii din clasele I – IV; în alta, fiind cancelaria, despărțită de un perete de sala cu destinație specială: muzeul satului...

În această sală, din inițiativa prof. Grigore Constantinescu și cu osârdia câtorva fii sufletiști, dintre care nu au lipsit: prof. Eugenia Constantinescu, regretata profesoară Iuliana Preduț-Constantinescu, soțul dânsei, inginer Nicolae Preduț, colonel Ionel și Emilia Păunescu, și cu ajutorul material substanțial al ing. Orel Constantinescu și ing. Vasile Deaconu, toți fii ai satului, s-a organizat, în anul 1980 un muzeu în toată regula. Ulterior, s-a amenajat o expoziție de artă plastică – metaloplastie și icoane pe sticlă...

Muzeul poate fi vizitat, panourile explicative și exponatele fiind etalate sub citatele lui Dimitrie Gusti: „Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului” și Lucian Blaga: „Veșnicia s-a născut la sat”.

La numai o sută de metri, pe aceeași parte a drumului, în albia adâncă a Văii lui Roman, se află povarna, important lăcaș economic, dar și loc de bârfă și, câteodată, de încurcare a limbilor...

Mergând spre centrul satului, nu poți să nu trăiești un moment de tristețe, gândindu-te că aici, aproape de zona centrală, au existat două clădiri vechi de arhitectură românească având o destinație cu totul specială: bodegă și han; dar imensa părere de rău este că ele nu mai există... Și ce arhitectură muscelană atipică aveau!...

Urcând spre coasta bisericii, în partea dreaptă și în pantă, era odată școala la care am învățat și eu, și multe alte generații de elevi. Acum, aici, pe același amplasament, s-a construit un magazin cu o anexă destinată căminului cultural. Pe vremea când funcționa școala, în curtea ei se găsea monumentul eroilor, care era îngrijit de elevi. Ce frumoasă slujbă și ce frumoase cântece patriotice prezentau elevii de Ziua eroilor!...

Și, ușurel, ușurel, urcând încet și sigur, am ajuns în drum la biserică, unde este centrul civic al satului, loc de întâlnire pentru localnici, în calea lor spre catedrala spirituală și locurile de veci ale celor care au fost... Îmi amintesc de anul 1943, când, sub păstorirea părintelui paroh Preot Ioan Constantinescu, s-a sfințit noua biserică din lemn, declarată acum monument de arhitectură și că, la slujba de sfințire, au participat nume sonore ca: domnul Vică Poenăreanu, liberal, deputat în Parlament – fiu al satului, generalul Victor Nanu, fiul adoptiv al satului, prin soția sa, și alții. Eu eram prea mic pentru a înțelege importanța evenimentului, dar, oricum, pot spune cu mâna pe inimă că la construcția bisericii am participat și eu, fiindcă duceam nisip cu o copăiță din Valea lui Roman și mă minunam cum, pe schelele interioare, pictorul Fleșariu din Câmpulung tuna și fulgera când un sfânt nu-l privea direct în față...

Cu picioarele puțin obosite de atâta urcuș, dar cu satisfacția admirării peisajului mirific al unui stat încântător de munte, am ajuns la locul cu pricina: casa în care m-am născut!...

Incinta gospodăriei de atunci, din anii copilăriei mele fericite, și amplasamentul anexelor gospodărești s-au modificat în timp... Casa actuală, construită în anul 1955, arată ca o casă părăsită, care își așteaptă, parcă, prăbușirea, după ce părinții au plecat de mult în lumea umbrelor, iar noi, copiii, ne-am mutat, cu treburile noastre, la Pitești. Mă cuprinde nostalgia gospodăriei din vremea copilăriei mele și nu pot să nu deapăn aduceri aminte despre ce a fost odată și cât de fericit mă simțeam...

Casa bătrânească fusese construită prin 1880, de către străbunicii mei, mai sus de drum cam cu o sută de metri. Era casa în care m-am născut. Până a ajunge acolo, deschideam porțile mari, cu stâlpi sculptați din lemn de stejar și admiram pădurea de sălcii dinspre Valea lui Roman, în mijlocul căreia se afla grajdul în care, la loc de cinste, era adăpostită o șaretă pentru micile plăceri de plimbare... În cele trei încăperi ale grajdului se adăposteau vacile și Steluța – iapa roșcată și drăgălașă ca o păpușă și binevoitoare atunci când, fără știrea părinților, o invitam la o călărie pe deșelate.

Din poartă, aleea urcă, pe curbe ușoare, spre casă, dar nu poți trece cu vederea cuptorul de pâine, cozonaci și covrigi – bunătăți necesare la sărbători și parastase – sau melița care rodea, prin mișcări sacadate, păpușile din paie groase de cânepă aduse din lacul de pe Șes, unde își petrecuseră vremea de înmuiere... După operația de melițare, ieșeau firele mătăsoase, trase prin piepteni cu dinți alungiți, după care „mătasea” de cânepă se muta la războiul de țesut, nu înainte de a fi toarsă de mâini îndemânatice, lucrare care, de obicei, se făcea la clăcile vesele din serile lungi de iarnă...

(va urma)

Liliana Nanu

Insomnie

Nu mai e decor de basm.
Străzile-s reci și pustii,
Noaptea nu mai are șarm,
Te aștept și tu nu vii…

Te-am rugat atât de mult
Să vii să-mi săruți o geană,
Dar tu nu ai apărut,
Ai avut o mică toană.

Te-am chemat cu drag, în șoapte,
M-ai făcut din om, neom
Tot uitându-mă în noapte
După tine, pui de... somn!

Casa de pe deal

Pe deal, în depărtări senine,
Se vede-o casă părăsită,
Pereții sunt niște ruine,
Acum, în curtea neîngrădită.

A fost, cândva, o casă albă,
Avea pridvor, boltă de viță,
Un rai cu flori și multă iarbă…
Lângă fântână o troiță.

Azi, cariu-n grinda casei roade,
Sub brazdă bunii odihnesc,
Cei tineri, ca cete nomade,
Prin lumea întreagă pribegesc.

Pe rai s-a așternut tăcerea.
Sub cerul cald, de primăvară,
Un liliac avu puterea
Să-mprăştie mireasma-i rară.

Plăpânde ramuri se apleacă
Spre crucea veche, acum căzută,
Zboară petale de pe cracă,
Ca niște fluturi, și-o sărută.

Prin iarba ce-a crescut de-a valma
Se vede chipul lui Isus,
Însângerată-I este palma,
Iar Sufletul îi e distrus,

Căci Sfânta Cruce zace-n tină,
Azi, s-o ridice nimeni nu-i,
Doar liliacul din grădină,
Întinde brațe Sfântului.

Transformarea

Sub şopron ascunsă sta
O găleată ruginită,
Cu suspine ea plângea:
-Azi, de toți sunt părăsită!

Vai, ce crudă-i soarta mea,
Zac aicea aruncată,
Apa n-o mai pot căra,
De rugină sunt „mâncată"…

Stând, așa, posomorâtă,
Nu știa ce să mai facă,
Simte-o mână hotărâtă
Cum de toartă o înșfacă.

Fiindcă nu se aştepta,
Să fie băgată-n seamă,
Dup-ajutor căuta,
Cuprinsă fiind de teamă.

Se trezi într-o grădină,
În adiere de vânt,
Și-n a soarelui lumină
Simți reavănul pământ.

Încet, încet, se liniști,
Și ştiu ce va urma,
Fericirea o năpădi;
-Astăzi, mă voi transforma!

Voi fi casă pentru-o floare,
Cu soarta-mi sunt împăcată,
Sunt din nou folositoare!
Gândi bătrâna găleată.

Morala:

Nimic nu se pierde, nimic nu moare,
Totul e-n continuă transformare!

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeş

SUFLET ORB...

Când mă gândesc la tine simte și cerul,
Cum inima-mi se zbate ca să iasă...
Cum mi se termină aerul,
Ce mă izbește apăsat ca o coasă.
Cerul îi simte iubirii mele suflul
Și aude cum mi te cheamă sufletul...
Mi-e martoră și noaptea,
Care pentru fiecare gând cu tine aprinde câte o stea.
Strălucirea lunii și mai puternică se face,
Când vede gândurile-mi unde prezența ta nu tace...
De ce gându-mi nu înțelege
Și se încăpățânează de tine să mă lege?
Cum timpul în ceas bate
Și inima-mi de dor pentru tine se zbate...
Timpul trece, clipa zboară,
Iar gândurile cu tine, mai adânc, în ființa mea se
strecoară.
Dragostea ca pe un aluat de pâine te frământă,
Gândurile de ea pline te iau la trântă...
Și-ți lasă inima de ai ei spini frântă,
Ce pline de suspine apăsate cântă.
În fața dragostei orb ți-e sufletul,
Doar a ei lumină îți ghidează cugetul...
Din extaz în agonie te trece,
Nu mai știi cu tine ce se petrece.
Îți dă o stare de confuzie,
Nu ești în stare să tragi o concluzie,

Atac de panică îți creează...
Încet din umbră te lucrează.
Pașii ți-i umblă pe ale ei agitate mări,
Din stelele nopții îți aruncă flăcări...
Luna în văpăi te scaldă,
Dragostea îți ține vena caldă.
Pe ale ei brațe te ține,
Ți-arată a ei perpetuă grădină...
În care cresc speranțe și lumină,
Dar și cărări cu spini și umbre de suspine.
Dragostea pentru a nu știu câta oară,
Îmi face sufletul orb...
Inima-mi în fața ei, e o naivă fecioară,
Din care de fiecare dată,
Doar puțin sorb.

Mi-ai luat gândurile

Mi-a șoptit vântul,
Că te am în gândul...
Ce era pustiu,
Până să te știu.
În zborul ei spre pământ,
În gând ploaia mi te-a pus...
Fără tine nu mai sânt,
Nici răsărit, nici apus.
Roua zorilor,
Mi te-a presărat în pânza gândurilor...
Cu tine, se face senin,
Sufletul... și uită de suspin.
Gândurile de tine-mi umpli,
Îmi mângâi pielea tâmplii...
Tu faci totul un vis,
Nu mă lași să cad în abis.
Ai acel ceva,
Ce nu știam că-l ai...
În gândurile mele ești seva,
Ce te face să te simți ca în rai,
Tu mă adormi, tu mă trezești...
Gândurile toate-mi împletești,
Într-un leagăn de flori,
Fără spini, doar în culori.
Mi te-a adus în gând
Al dimineții, soare blând...
Nici luna nu a stat degeaba,
Te-a strecurat în vise cu graba...
Fiecărei clipe... încet, încet să nu se facă risipă,
Te-ai înodat pe-a gândurilor mele aripă...
Și în ele ca un fluture zbori,
Ștergând orice urmă de nori.
Praf de stele, risipești în ele...
Un câmp de maci, din gândurile mele faci.
Le cunoști pas cu pas,
Ca-ntr-un dans te legeni în ele,
Le bucuri că ai rămas
Și nu te-ai ascuns în tăcerile grele.

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeș

Primești cu drag

Prin zâmbete ce urcă-n ancestral,
Divina comedie tot mai vie
Te alege, te păstrează din a ta glie.

Miros de trandafir, grădina raiului
Deplină se animă și te adoră,
Te dorește fericită, doar senină.

Ce poate fi mai sus de nori ?
Ești tu, plutești scăldată în veșnice culori,
Primești cu drag un sunet de viori.

Te mângâie și te învăluie prin ai tăi pori,
Te vrea pătrunsă în curcubeul dintre flori,
Plină de tandrețe dansezi pe ringul ritmurilor.

Sunteți niște eroi,
Urcați în voie către vise noi...
Transcendem spre tărâmuri de petale
E totul alb în ancestral regal.

Trandafir gingaş

În această zi precum o gală,
Să ştii că-n suflet eşti continuu specială.
Viaţa-ţi este plină de lumină,
Toată iubirea este-n soare, complet realizată
Puterea-ţi dăinuie în ancestralitate
Puritatea-ţi este a ta fină realitate,
În armonie îţi vibrează întreg buchetul de celule,
Cu frumuseţe şi în pace îţi joacă atomii, cu trâmbiţe şi surle,
Iar raza ta te mângâie,
Îţi cântă, „mulţi ani, mulţi ani" şi doar cu bune!

Mihai Moise

VARA LA ŢARĂ

Când soarele răsare dimineaţa,
Ţăranii ies cu vitele din curţi.
Ei cu trudă îşi trăiesc viaţa,
Bătătorind cu tălpile pe uliţi.

Şi drumul ce duce prin câmpie,
E martor atâtor generaţii
Care-au luptat ca să învie
Spiritul românesc al acestei naţii.

Mergând desculţ pe-această cale
Priveam cum spicele de grâu
Şi macul cu roşul din petale
Se legănau ca într-un frumos brâu.

Pe-ntinsa câmpie de mirişte
Lăsam vitele să pască,
Costreiul verde ce după ploaie creşte,
Şi aşteptam ca pâinea să se coacă.

De pe marginea liniei ferate,
Culegeam fragi cu gust dulce,
Vedeam cum trenul de departe,
Apare parcă înaintând prin ape.

Iar seara când soarele apune,
Ne bucuram de-a ei răcoare,
Luam în picioare ale drumului pulberi,
Şi ascultam cum cântă greierii!

DESPRE COPILĂRIE

Copilărie, temelie pentru eternitate,
Tu cuprinzi a lumii vastitate,
Eşti fără vinovăţie,
Şi a Domnului măiestrie!

Copilărie, floare de zarzăr,
Ne scoţi din al răului lagăr,
Eşti iarba câmpului,
Şi floarea crinului!

Copilărie, răsărit de Soare,
Te întrebi cât va dăinui oare
Pământul sub picioarele Lui,
Până la vremea apusului!...

Copilărie, nesecat izvor,
De frumuseţe şi mult dor,
Tu îl faci pe Domnul nostru milos
Peste pământul cel secetos!

Dorina Mihai Moise

Romanţă cu cheie

Soţului meu, Mihai Ion Moise

E prea târziu sau prea devreme
Iubirii să-i durăm palat?
Din lespezi albe ca zefirii,
Să mistuie orice păcat?

E vremea oare un tiran,
Ca să-i menim răscumpărare?
Şi bate oare în avan
Ceasul iubirii salvatoare?

E bine, e frumos ori nu
Să dăm iubirii preţ de salbă?
Ca-n frumuseţea-i, iar copii,
Să murmurăm colinda-i dalbă?

E oare vreodată o zădărnicie,
În al ei glas ori în a ei tărie,

Care să nu prefacă tot în liturghie,
A lumii predică spre mântuire?

Citim în carte ori citim în stele
A ei cinstită, sacră rânduială?
C-un creştet poală – a duhului, poeme,
Să născocim, ca-ntr-o eternă şcoală?

E oare vreun favor să nu ni-l deie,
A sa perpetuă gingăşie-n slavă,
De suflet de bărbat sau de femeie,
Ea să nu lege-o tainică agavă?

E cumva rostul său trecut din lume,
Spre sempiterne Câmpii Elizee,
Cu chipul său de astăzi ori de mâine,
E oare farmec, sau vrăjită cheie?

Peste hotar sau peste limbă poartă,
Mai mândră ca iubirea va să steie?
Ori graţia ei de templu, limbă moartă,
Va deveni vreodată prin femeie?

Bătrânul şi bătrâna

Bătrânul mă-nveşmântă cu graţie şi duh
Şi-nvredniceşte tinereţea mea hilară
Bătrânul psalmodiază gândul nevăzut
Din mintea mea hoinară…

Bătrâna mă-nstelează cu sori şi lumină
Cărora le deplâng depărtarea,
Bătrâna mă apropie de mine
Şi mă-nvaţă iertarea!

Inima sălbatică

Inima blândă se teme de durerea oricui,
Şi propria-i durere o ţine mereu trează,
Inima sălbatică bate regretul în cui
Şi mila n-o deretică!

Inima blândă cuprinde minunea în ea,
Ca o planetă nouă, ea mângâie la timp,
Inima sălbatică, chiar de nu e rea
E-un rece trandafir de ger şi de nea…

Aripa frântă

Îngerul iubirii are aripa frântă
De-atâta necrezare…
Duhului lin durerea el cântă
Într-o notă bizară…

Lacrimă, cânt, floare, lumină?
Ce l-ar alina pe el bunăoară?
Poate doar înc-o aripă frântă
De-mbrăţişarea totală!...

Iartă-mă!

Sunt omul pe care timpul l-a debarcat
Din portul de soare-al frumoasei tinereţi,
Timpul ce vine are fulgere-n stea,
Timpul ce vine nu ştie de cer!...

De aceea spun iartă-mă azi când te văd
Sfâşiat între minciuni şi adevăr…
Mâine îmi va fi cuvântul prea greu,
Mâine mă voi teme de ieri!...

Elena Maria Duță

Aș vrea...

Aș vrea să-mi fii un tainic și limpede izvor,
Când de arşița verii gura mi-e uscată.
Și toate rănile adânci ce încă mă mai dor,
Întîi să mi le spele, apa ta curată.

Aș vrea să-mi fii un pom cu umbra răcoroasă,
Când raze nemiloase obrajii-mi pârjolesc!
Lăngă tulpina ta, să-mi fac și pat și masă,
De vrei la rădăcină apă, palmele-mi unesc.

Aș vrea să-mi fii poteca șerpuită și îngustă,
Când drumul lat și pietruit, s-a terminat.
Să mă îmbii, să îndrăznesc să calc desculță,
La capăt să găsesc, un mic plai, luminat!

Aș vrea să-ți fiu o floare la margine de drum,
De vânt și pulbere, adesea ostoită.
Tu, fluturele obosit, ce nu te-așezi oricum,
Atras de o mireasmă-adâncă, tăinuită!

Aş vrea să-ți fiu o stâncă la margine de munte,
Pe care să o cauți, în orice anotimp.
Tu să-mi vorbeşti, tăcerea mea să te asculte,
Să nu pleci cu regretul, că ți-am furat, din timp!

Mi-ești dragă, poezie!

Nu mă întreba de ce-mi ești dragă, poezie,
Să înțelegi, mi-ar trebui mulți metri de hârtie!
Mi-ești foarte dragă, din frageda-mi copilărie..
Când mă jucam cu tine, neavând măcar, o jucărie.

Mi-ai fost tare dragă, când școlăriță eu eram
Și multe cărți cu tine, dorit premiu primeam!
În verile de neuitat, când rătăceam prin codrul des, umbros,
Mi te scriam cu gândul cald, pe iarba moale, jos.

Și mi-ai fost dragă mai apoi, fiind îndrăgostită!
Adesea mă găsea iubitul, cu versurile-ți logodită.
Mirat, dar cam gelos, el cu privirea căuta...
Și făr' de-a-mi strânge foile, cu dor mă săruta.

În lunga noapte în care iubitul era tot mai departe,
Tu îmi stăteai în minte, pe piept, apoi pe-o carte.
In ziua în care sufletul mi-era, o vale mult pustie...
Tu îl mângâiai, cu o sfioasă margaretă din câmpie.

Când sufletul m-apasă, și tihnă nu mai am,
Din gând, coală și condei, degrab' fac un balsam.
Mi-ești dragă poezie; în zori, când soarele apune...
Cerneală dacă n-aș avea, te-aș scrie cu-n cărbune!

Acesta de s-o sfărâma,
Te scriu, în mintea mea!

Vara

Printre stânci care privesc semețe în larg,
Coboară, mângâindu-le cu pletele ei, vara.
Iubirea simt că mi-e rămasă, un fidel catarg,
Unei bărci ce se alipește, tristă de mal, seara!

Pe cap cu coroniță din flori rare de munte,
Pe sân, dăruiți de un deal, îi stau albi bujori.
Încins îi e mijlocul, cu sânziene mărunte,
Pe trenă singură-și țese, albăstrele, în zori!

Printre stuful verde, des, și oacheșă papură,
Doi cocori își mărturisesc amorul, în tăcere.
Zarea e străbătută de un țipăt de pajură,
Într-un ulm ce i-a fost casă, perechea îi piere!

Printre nuferii albi, surâzători, pe un lac,
O lebădă solitară și tristă, timidă valsează.
Sus într-un cuib, puii de barză nu mai încap,
În zbor, rând pe rând, toți se încurajează!

La margine de lan, printre maci și cicoare,
Doi îndrăgostiți, vorbe dulci, își șoptesc.
S-au furișat un ceas, de-a verii dogoare,
Un sturz cu un tril, se miră, cum se iubesc!

Un pârâiaș limpezit, curge ademenitor,
Lăsând în urmă, pe alocuri, dulci suspine.
Va întoarce, poate, câte un dor rătăcitor,
Pe aripile suave, ale unei zorite albine!

Răsăritul cam pătimaș, vara îmbrățișează,
Fiind îndrăgostit, de tot ce ea urzește.
Apusul mai sfios, sărutând-o, se rușinează
Și o întreabă pe furiș, cu cine se logodește!

Maria-Alexandra Bulgar

Membru al L.S.R.-Argeş

Decembrie ghicea stările mele lăuntrice; astfel îmi împodobea spiritul cu pulberea stelelor căzătoare... Mă încălzea cu fiorii incertei iubiri și mă urmărea pe străzile sibiene.

Iarna asta mă răsfăța cu miresme de mandarine și nuci pralinate. Anotimpul alb se scurgea pe buzele mele palide și abandonate de sărutul tău... În hală vaporii de dorințe fierbinți și îmi dăruia zâmbete reci, fără vlagă, aproape moarte...

Mă rostogolea printre nămeți de suferințe și printre frunzele amorțite pe sol...

Dar eu mă încurajam zilnic, spunându-mi că toată tristețea mea se va nărui cândva... Că soarele va surâde și pe bulevardul inimii mele și că voi privi spre cerul pictat în albastru...

Melodiile din mine m-au părăsit, în lipsa ta... Nici ceaiul nu mai are aceeași aromă inconfundabilă și

inegalabilă... Nici ploile nu ne mai cuprind ca altă dată...

Nici apusurile vișinii nu ne mai fac cu ochiul...Am rămas cu gândul amorțit în aurul dimineților timpurii... Mă imaginam sub protecția razelor solare și în palmele amintirilor... Sub privirile nemuritoare ale emoțiilor puternice și în colivia cu nostalgii...

Unde vrei să mă duci, Decembrie? Unde mă alungi? Unde mă culci? În spinii tristeții? În paiele grâului? În florile verii toride? În ochii cameleonici ai tăi?

Dă-mi, te rog, efervescența primăverii și copilăria mea... Lasă-mă să mai surâd, pentru câteva ceasuri, mingii de foc... Îngăduie-mi timpul irosit de nenumăratele ori...

Știi cât îmi e dor de căldura unei inimi fragede? Cum se decolorează totul, în urma lacrimilor amare? Cum toate filele jurnalelor mele se pierd pe potecile destinului?

Chiar dacă m-am mai abătut de la drumul principal, mi-am reconfigurat traseul...

Chiar dacă am refuzat răsăritul, am crezut în dragoste...

Au mai rămas umbre și urme din amor; pe care le inspir în mod involuntar; precum și cântece care îmi țiuie în timpane, depărtându-mă de noțiunea temporo-spațială... Încă mai disting parfumuri care mă fac să alunec pe o geană de lumină oarbă... Și toate astea, într-un colț de foaie îngălbenită, mânjită cu cerneală bleu-marin. Orașul meu naufragia sub aripile iernii și se cuibărea în firimiturile de vară târzie... Câteva siluete umane se plimbau pe alei; altele își cântăreau cu chibzuință trăirile...

Eu mă simțeam ca un om al nimănui și al tuturor; ca o aversă de sentimente care nu se mai putea opri... Dacă aș putea fi marinar pe oceanul inimii tale, probabil m-aș scufunda... Valurile m-ar izbi cu toată puterea lor de țărmul frământărilor și aș sângera în palma unor scoici strivite sub pașii uitați... M-am dus să mă plimb prin Promenada Mall, ca și când ieri m-aș fi născut... M-am dus să cerșesc, la intersecțiile vieții, speranță și iubire... M-am dus să îmi acord vioara sufletului după partiturile trecutului... Dar unde să mai evadez? În ce loc? Mă caut pe mine însămi printre noi, dar m-am uitat complet... Tot ce îmi amintesc e zâmbetul tău și privirea ta...

Însă Decembrie nu mi le mai poate readuce din nicăieri... Nu mi le mai poate reconstrui niciodată...

Fluidele mi se solidificau în vene și artere, întocmai ca schița chipului tău... Frunzele pădurii noastre deveneau evantaie, echere ori fluturi fragili, pe trotuarele sibiene pavate.

Mă întorceam cu frânturi din gânduri pe potecile amorțite ale unor banale deja-vu-uri... Colindam la ferestrele închise și opace ale epavelor sentimentale... Mă chemam din altă parte și mă uitam la secundele care se evaporă din cana plină cu cafeaua aburindă a clipelor...

Sub gene și sprâncene de nimicuri și semne de întrebare, am dat, cândva, de o pereche desperecheată de brațe, ochi și cuvinte...

Să fie oare acesta darul amorului gingaș ori doar o față a sa? Să fie o recompensă pentru toate cele ce am făcut și am știut?

Am luat în mâinile eului meu lăuntric acest șirag deșirat de aspirații și tentații. Flămândă de orice formă de fericire, am tricotat iernii mele o nouă haină.

Darul primit sau râvnit mă apropia și distanța de tine, ca un fel de magnet cu doi poli opuși, în care extremele se atrag.

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeş

SURÂSUL TĂU

Ce vrajă te-a adus din nou la mine?
Cum s-a-ntâmplat să te reîntâlnesc?
Tu mă-ntrebi: „Ce faci, spune-mi, eşti bine?"
Eu zic: „Aş mai putea să te iubesc?"

Te-apropii să mă strângi din nou în braţe
ca-n vremea când noi doi eram copii,
să mă cuprinzi, să mă săruţi sălbatic
precum în filmele văzute mii...

Te văd cum mă priveşti cu ochii-n lacrimi
şi simţi c-ai vrea să-mi spui că-ţi pare rău
Nu văd de ce ar fi atâtea patimi
văd doar cum s-a topit surâsul tău...

Mă-ntreb dacă-am visat o revedere.
Sau chiar aşa a fost, nu ştiu nici eu...
Ţi-aş zice „Ştiu, ai vrea o mângâiere,
Dar ce ai căuta în visul meu?"

ANOTIMP FĂRĂ EDITH

Greieri mii au sosit
Şi au început să cânte
Poate i-aş mai fi ascultat
Dacă ai fi venit...

Sori electrici s-au aprins
Când pe bancă m-am aşezat
Poate altfel ar fi luminat
Dacă ai fi venit...

Roze mii mi-au şoptit
Despre un cântec uitat
Care altfel ar fi sunat
Dacă ai fi venit...

Marina Pantazi

Vara în atemporal

Să alerg desculță prin spicele câmpului
Să mă arunc râzând la umbra plopului
Să adulmec mirosul de căldură
Înconjurată de insecte și de a lor bravură
Și atunci nu mă voi mai grăbi să alerg spre nicăieri
Căci timpul se dilata, nu mai există azi sau ieri.

Să aștept liniștită să cadă amurgul,
Să ascult o pasăre ascunsă cum își varsă năduful,
Să-mi pătrundă în nări mirosul caprifoiului
Să plutesc în copilărie pe aripile dorului.

Spre seară oile se aud behăind în drumul lor spre sat,
Iar greierii în iarba înaltă se apucă de cântat,
Dar eu cuprinsă de farmecul de altă dată
Suspin, tăcută și nu mă dau plecată
Aștept să stea timpu-n loc într-un ceas.
Și nu mă lasă inima să-mi iau bun rămas.
Când mă întorc privesc nuferii pe malul râului
Scăldați în lumina blândă a amurgului
Și mângâi salcia pletoasă
Gândindu-mă la cei ce mă așteaptă acasă
Bunici, părinți, verișori și un frate
Azi ei îmi par mult prea departe...
Timpul m-a îndepărtat de ei
De satul din povești cu zmei...

Într-o zi...

Într-o zi m-a sărutat Moartea pe umăr
Era rece, plăcută și liniștită
Timpul încremenise și el o clipă
Înghețat de sărutarea ei
Iar copacii înfloriți păreau și mai fragezi
Acea frăgezime a sufletelor de copii
Ce sunt destinați să îmbătrânească repede
Alergați de timp pe cărările copilăriei.

George Badea

Cine sunt eu?

Nimeni nu-mi poate da un răspuns!
Sunt un miracol de nepătruns
Și-atunci, cum pot afla
Cine mi-s?
Poate că mă aflu călătorind într-un vis.
Și dacă aflu...cui i-ar păsa
De sinele meu,
De misia mea...pe-acest pământ
Cutremurător de fragil?
Ce-i pasă lumii
Că vreau eu să știu
Despre mine ceva?!
Ce le pasă oamenilor...
De vrerea mea?
E o călătorie pe cont propriu, nu?

Și de ce să-i intereseze
Arzătoarea mea dorință
De a mă cunoaște?
Sunt un procent neglijabil
Printre cei vii!
Poate că și oamenii de lângă mine
Se caută într-un fel?!
Poate că și ei vor
Să știe ceva... despre mister:
Mitul acesta ce ne ține opaci
Și ne ascunde adevărul
Ce ne bântuie adesea
Și căruia nu-i găsim un minim răspuns,
Deși ne străduim din greu
Oare... ce mai e și viața mea
Petrecută-n obscur...
Dacă nu pot afla care e rostul meu
Al celor din jur?
Ce-aș putea face
Să mă cunosc puțin?
De vreme ce oamenii de lângă mine
Sunt pasivi... la al meu chin?
Încerc să cunosc
Și vreau să trăiesc,
Dar nu oricum...
Și-am ales să mă mărturisesc
Să-mi capăt un gram
De libertate sublimă,
Să-mi văd sufletul meu
Inundat de Lumină!
La-ntrebarea pe care mi-o pun consternat:
„Oare, cine sunt eu?”
Aș dori să aflu răspuns
Neîndoielnic și Adevărat!
Și cineva mai presus de orice
Să-mi spună răspicat:
„Eu sunt Cel pe care
L-ai tot căutat!”

Nu prea vorbesc...

Despre tristețea mea...nu prea vorbesc!
S-ar putea, așa... întâmplător
Cineva să se apropie
De ea...
Și n-ar mai vrea să se despartă:
E molipsitoare, boală grea, ce mai!
Nu vă doresc să mă-ntâlniți
În zilele mele vesele...
E posibil să dați de mine,
În ceasul cel mai trist și...neplăcut!
Mai bine... vă vedeți de treabă!
Aveți ce face: o muzică bună, o lectură bună...
Sau chiar puteți să faceți filosofie,
De ce nu?!
E mai bine,
Vă zic eu-cel împăcat cu sufletul meu... încercat!
Hai să vă spun ceva, tot e clipa confesiunii:
Știți că tristețea mea mă liniștește,
Pe cuvânt...n-am de ce să vă mint,
Credeți-mă!
Pentru voi, cei care mă priviți suspect de nelămuriți,
Vă avertizez:
Melancolia mea vă dăunează:
Experiența mea e o dovadă vie!
Mai bine rămâneți în veselia voastră,
Care pentru mine, n-are niciun rost!
Voi cu lumea voastră veselă,
Eu cu lumea mea tristă!
Gata... am căzut de acord:
Eu vă las în pace,
Voi... e bine să faceți la fel:
Adică lăsați-mi nealterată
Bruma mea de liniște,
Vă implor!
Mi-e cumplit de dor
De-o clipă de singurătate-
Așa mai definesc eu tristețea...
În felul acesta
Reușesc să rămân cu mine,
Cu spiritul meu,
Cu sufletul meu.
În însingurare... eu găsesc calea de a ieși din Iad:
Această neputință de a mai iubi oamenii!
Cred că puțină suferință nu strică deloc...
Doar așa ne putem întoarce la iubirea pentru celălalt!

Și totuși...

Daniela Chițescu

Tu, dragă amăgire

Înfloream de fiecare dată când eram cu tine.
Înfloream,
de parcă mă simțeam

mai mult ca mine.
Înfloream atunci când trebuia să înfloresc.
Înfloream pentru că era firesc
să înfloresc.
Pentru că tu îmi erai ca un soare.
Pentru că tu, dragă amăgire
Ai devenit amintire
Și fără tine nu-mi mai amintesc
Când trebuie sau nu să înfloresc.
Poate te voi uita.
Poate...
Poate e doar frica
De a mă uita pe mine.
Cum să îmi înflorească sufletul
În zgomotul
Furtunilor de afară?
Poate ne leagă ploaia
care ne bate-n geam
Sau este doar uitarea
de care ne temeam.
A venit să ne spele de noi înșine.
Atâta suflet pierdut în zadar
Și tot nu știu de vom mai fi noi iar.
O să mai înflorim?
E prea departe soarele
A înghețat, nu-i mai simt razele.
E prea târziu... Și mult prea frig ca să mai știm
De trebuie sau nu
Să înflorim...

Balada dragostei învinse

Am aflat că ții la mine
Chiar de totuși ai plecat
Și acum că ne e bine
Mi-ai spus că nu ne-am uitat...

Doar că ne-am lăsat în pace,
Drumul ni l-am rătăcit
Și știu că nu te-ai întoarce,
Ea te face fericit.

Pentru noi e prea târziu
S-a dus a noastră iubire
Eu acum iubesc pe altul
De care nimeni nu știe

Eu doar lui versuri i-aș scrie
Însă tu mă faci artistă
Lângă el îmi este bine
Lângă tine sunt doar tristă

Și ție îți este bine
Viața ta este frumoasă
Eu te-aș mai iubi pe tine
Doar că nu-mi însemni acasă

Tu ești casa altcuiva
Și pe ea, tu o ții bine
Că să nu-i frângi inima
Așa cum mi-ai frânt-o mie…

Miruna Avram

Aprilie

Voi anestezia cuvintele
Să nu simtă durere,
Atunci când voi renunța la ele
Pentru a-ți spune în mod neomenesc
Că te iubesc,
Ca pe o zi de aprilie
Suspinată sub lacrima ta de copil.

Te am

Mi te-ai întors în suflet,
Tu ești cea mai fericită zi.
Atâta binecuvântare în păcatul tău,
Încât, primesc iubirea
Ca pe un zbor
În lipsa aripilor.

Înălțare

Se deschid cerurile,
De-asupra inimii tale,
Plâng parfumurile mele,
Care,
Au prins aripi în pământ
De la atâta înălțare de tine.

Poezia

Poezia își rotește ochii spre muzică
Și clipește dragostea-n oameni,
De parcă, aceștia n-ar avea un trup
În care să ascundă
Zborul cuvântului...

26 mai 2020

26 mai 2020

CENACLUL ARMONII ARGEȘENE ONLINE

22 IUNIE- CONSTANTIN CRAIFALEANU

29 IUNIE- NICOLAE BRANIȘTE

6 IULIE- ION ALEXANDRU-DÂMBOVNIC

ARTE VIZUALE

STEME ALE NEAMULUI ROMÂNESC

- METALOPLASTIE –

Autor **CONSTANTIN SAMOILĂ**

